

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTES.LV

Pirms brauc prom, IZLASI ŠO INTERVIJU!

Šobrīd svešumā dzīvo ļoti daudzas latviešu ģimenes, un latviešu bērni iet svešās skolās, apgūstot svešās valsts domāšanu un paradumus. Diemžēl Rietumvalstīs, piemēram, Lielbritāniju, uz kuriem visbiežāk dodas darba meklētāji no Latvijas, nevar vairs nosaukt par kultūras zemēm – tur valda degradējoša propaganda, kas slēpjas zem “cilvēktiesību” maskas un tiek izmantota, lai cilvēku prātus piepildītu ar cilvēka cieņu pazemojošiem uzskatiem. Vispildītāk manifestējas homoseksuālisma “uzvaras gājiens”. Un šādā vidē nonāk latviešu bērni, kuru vecāki ir bijuši spiesti atstāt Latviju finansiālo grūtību dēļ. Kā šie bērni jutīsies un vai viņi spēs noturēties pretī Rietumu antivērtībām, saglabājot dabisku vērtību sistēmu? Šie ir ļoti aktuāli jautājumi.

Lai ielūkotos jaunās ekonomiskās trimdas latviešu bērnu izjūtās, uz sarunu aicinājam piecpadsmgadīgu meiteni, kas jau divus gadus kopā ar ģimeni dzīvo Anglijas pilsētā, mācās vietējā skolā un ļoti ilgojas atgriezties

Latvijā. Meitenes vārds ir mainīts. Starp citu, jaunietais, faktiski vēl pusaudzes, stāstītais ir kā brīdinājums mums visiem Latvijā – pazudinošas antivērtības spiežas iekšā arī mūsu valstī, un mūsu uzdevums ir pasargāt savus bērnus no apziņas degradēšanās.

Latviešu BĒRNI mūsdienu TRIMDĀ

Saruna ar **Sofiju Klincāni** – latviešu meiteni, kura šobrīd dzīvo Anglijā

ĻOTI NEPATĪKAMI TUR – SVEŠUMĀ!

Sofija Klincāne: Kad aizbraucu uz Angliju, zināju tikai angļu valodas pamatus – sapratu, ko angļi saka un varēju atbildēt par vienkāršām lietām, un pajautāt, kas vajadzīgs. Bet bija grūti, jo vietējie runāja savā akcentā un nebija pretimnākoši. Pēc pusgada sāku iet skolā – angļu valo-

du mācījos pati no grāmatām.

Sākums bija ļoti satraucošs un grūts. No sākuma man it kā pielika klāt bērnus, kuriem vajadzēja palīdzēt mācīties un pierast pie skolas, bet viņi ar mani nedraudzējās – un es paliku viena. Vēlāk sadraudzējos ar poļu meiteni un indiāni, kuras man palīdzēja iejusties skolā. Iebraucēji palīdz cits citam, bet angļi – ne.

DDD: *Tavuprāt, kāpēc?*

“Pēc brīvlaika būs grūti atgriezties Anglijā. Tur vide ir pavisam citāda – tukša un neglīta, salīdzinot ar Latviju. Šeit, manā dzimtenē, ir skaisti koki, meži, bet tur ir tukšas, netīras ielas, rupji cilvēki.”

S.K.: Angļiem, protams, nepatīk lielais iebraucēju skaits, un to es jūtu. Mums klasē reiz bija diskusija, kurā viņi sprieda, ka iebraucēji tiem atņem darbu. Tomēr es aizrādiju,

ka viņi jau neiet uz lauka un rūpnīcās strādāt smagu darbu par smieklīgi mazu samaksu. Viņi strādā ofisos un saņem labu atalgojumu.

Turpinājums 4. lpp.

BAZNĪCA VĒRŠAS PRET HOMOSEKSUĀLISMA PROPAGANDU

Iepriekšējos divos avīzes numuros publicētajā sarunā ar Pēterupes un Skultes evaņģēliski luterisko draudžu mācītāju Ivo Pavloviču tika skarts jautājums par to, ka kristīgā Baznīca pārāk maz iesaistās tādu problēmu risināšanā, kas grauj latviešu tautu, un nepietiekami cīnās par taisnību. Tādēļ patikami bija pirms nedēļas ieraudzīt pirmos soļus, kurus kopīgi ir spēruši kristīgo konfesiju vadītāji, protestējot pret homoseksuālisma propagandas izplatību Latvijā. Novēlam Baznīcai

klūt vēl drosmīgākai un nepiekāpīgākai netaisnības un izvirtības priekšā!

Romas Katoļu Baznīcas Rīgas arhidiecēzes arhibīskaps-metropolīts **Zbigņevs Stankevičs**, Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas arhibīskaps **Jānis Vanags**, Rīgas un visas Latvijas Pareizticīgās Baznīcas metropolīts **Aleksandrs**, Latvijas Senpareizticīgās Pomoras Baznīcas Padomes priekšsēdētājs garīgais tēvs **Aleksijs Zilko**, Latvijas Baptistu draudžu savienības bīskaps **Pēteris Sproģis** un

Rīgas Sv. Grigorija Apgaismotāja Armēņu baznīcas pārzinis priesteris **Hosrovs Stepanjans** ir izplatījuši atklātu vēstuli “Par tikumības saglabāšanu mūsdienu sabiedrībā”,

kurā aicina ikvienu aizstāvēt patiesību un tikumību, īpašu uzmanību pievēršot bērnu un jaunatnes izglītošanai.

Atklātā vēstule 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

VAI TIEŠĀM VĒSTURE ATKĀRTOSIES?

Intervija ar vēsturnieku **Elmāru Pelkautu**

→ 2. lpp.

PSIHIATRIJA – IESPĒJA LEGĀLI “NORAKT” CILVĒKUS

→ 5. lpp.

“NAIDA KURINĀŠANA” jeb kas vienam liegts, otram atļauts

→ 8. lpp.

ABONĒT IR VISĒRTĀK!

Laikrakstu “DDD” var abonēt:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Abonēšanas cenas:

- 1 mēnesim – 1,00
- 2 mēnešiem – 2,00
- 3 mēnešiem – 3,00
- 4 mēnešiem – 3,95
- 5 mēnešiem – 4,90

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā (tālr. +371 67140680, e-pasts: ddd@fronte.lv).

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

kods: LV40HABA0551034053378

NAUDA NESMIRD?

A.V. Gremze

Cik var noprast, tad ES lauksaimniecības monopoli ir nolēmuši iznīcināt vēl to pašu, kas mūsu lauksaimniecībā ir palicis. Cukurbiešu audzēšana ir likvidēta, ar līniet tas pats. Tagad kā dadzis aci nokļuvuši laucinieki ar nelielu lopu skaitu – vajagot mēslu krātuvi, jo, lūk, Eiropā lopu mēsli ir kaitīgi dabas piesārņotāji. Protams, ne jau avarējušie milzu tankeri ar naftu, degvielām un indīgām ķīmikālēm. Arī mazgāšanas līdzekļi, kas momentā noēd piedegušus taukus gan no traukiem, gan drēbēm, gudrona diķi, atomdegvielas blakusprodukti, pat ipriets, luizīts, svins, zarīns, kuri pretēji kūtsmēsliem ietekmē dabu kopā ar izmestiem sadzīves atkritumiem okeānos, upēs, mežos un pārtikas produktos.

Lai cik nevēlējamies, tomēr kaut ko tik absurdu arī pie viņiem bija grūti atrast.

TIEK NOMAINĪTAS PAMATVĒRTĪBAS

Tagad dzird lielāties, ka esot trīs reizes lielākas graudaugu ražas nekā Ulmaņa laikos. Vai tas atbilst patiesībai vai ne, nezinu, bet viens gan ir pilnīgi skaidrs, ka ēdām veselīgu pārtiku (un vēl par lētāku cenu) un dabu nepiesārņojām. Tā ir varas primitīva spekulācija – vienu vienīgu neveiksmi pasniegt kā skaistu pasaciņu.

Sabiedrība tiek turēta nezinā, kas ir visu šo nevēlējamību autori. Mēs redzam tikai pakalpīgus izpildītā-

VAI TIEŠĀM VĒSTURE ATKĀRTOSIES?

Intervija ar vēsturnieku **Elmāru Pelkauu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

NĀCIJĀM STEIDZAMI IR JĀATGŪST PAŠCIENĀ

Elmārs Pelkaus: Eiropas Savienībai, protams, ir savi trūkumi, bet, manuprāt, tas ir mēģinājums tautām vienoties, sadarboties. Diemžēl starpkaru periodā tieši pietrūka spēja apvienoties.

ciālismu, taču, manuprāt, sods, kādu saņēma Vācija, ir neadekvāts tās nodarījumam. Lasot par Ukrainu, šokē skaitļi – tā saucamā golodomora laikā vismaz četri miljoni aizgāja bojā, bet, ja rēķina, cik nepiedzima, tad kaut kur ap sešiem miljoniem. Un tas ir nevis kaut kādā okupētā, bet pašu zemē. Kur Vācijā nacionālsociālisma kundzības laikā būtu kāds nomiris badā? Tad kas ir briesmīgāks?

Diemžēl vēstures interpretācijas,

kāda tā bija – tam nav galvas. Bet mēs to darām savādāk. Tāpēc bija šis skaistais projekts, ka būs Jaunrievija (Новороссия – Novorossija), kura atšķelsies no Ukrainas un stiepsies līdz pat Moldāvijai, iekļaujot Piedņestras Moldāvu Republiku, kas iekļausies Krievijā un būs Krievijai ļoti draudzīga valsts – viss notiks, un visi aplaudēs. Putins griebeja mazu, bet uzvarošu karu.

DDD: Tagad Putins var izrādīties liels zaudētājs – nebūs ne uzvaras, ne atbalsts pašu mājās.

E.P.: Uzvarošs Krimā it kā būtu, bet nosacīti, jo īsti nevar saprast, ko ar viņu darīt. Bet Doņeckā nu neizskatās, ka būtu uzvarošs. Kas notiks, ja Ukraina patiešām visus no savas teritorijas izsviedīs ārā?...

DDD: Es ceru, ka tā to izdarīs.

E.P.: Tad jau par mazu un uzvarošu karu ir grūti...

šķiet, ka arī latviešos tagad tomēr ir uzšķīlies lielāks patriotisms, sāk jau novērtēt, kas tad īsti ir Latvijas valsts, ka tā nav pati par sevi iedota, bet ir diezgan trausla lieta, kas var arī saplīst.

Domāju, ka mainās arī uzskats par to, vai vajadzētu “Saskaņas centru” valdībā vai nē. Vēlēšanas visu parādīs.

DDD: Vēlēšanas nav tas svarīgākais rādītājs, būtiskākais ir tas, kā latvieši ikdienas dzīvē rūpējas par savas tautas un valsts nākotni. Es novēlētu latviešiem būt kareivīgākiem. Nav jau jāņem uzreiz ieroči rokās, jāskatās, vai ar nepārprotamas nepatikas izrādīšanu pret tiem, kuri nemāk vai nevēlas runāt latviešu valodā, jo latviešu valoda ir vienīgā valsts valoda Latvijā!

E.P.: Arī Ukrainas prezidents Petro Porošenko ir skaidri pateicis – Ukrainā ukraiņu valoda bija, ir un būs vienīgā valsts valoda!

“Šovīnists saka – mana nācija ir labāka. Nacionālists saka – mana nācija nav sliktāka par citām.”

“Izpostot visu dabisko, mēs izpostām arī attieksmi pret Dabu...”

Protams, ja ir milzu fermas ar tūkstošos skaitāmu lopu, tad to mēsli var aizdambēt veselās upes, ne tikai piesārņot. Te tad arī parādās milzīgā priekšrocība mazajam un vidējā saimniecībā. Pirmkārt, tās ir maksimāli racionālas, jo, lai pasargātos no lauksaimniecībā esošajiem kaprīzajiem laika apstākļiem, tās ir spiestas paralēli lopkopībai audzēt graudus, saknes, dārzeņus, augļus, un vēl nodarboties ar biškopību, kas viss kopumā vēl visu papildina, reizē apdrošinot pret laika kaprīzēm un tirgus svārstībām.

Uz tādiem saprātīgiem pamatiem bija dibināta arī latviešu tradicionālā zemkopība, kad kūtsmēsliem līdz pēdējam izmantota kā mēslojumu. Tā arī ir vienīgā iespēja izaudzēt veselīgu un reizē arī dabai draudzīgu pārtiku.

Tas, protams, monopolus neinteresē, viņiem svarīga vienīgi peļņa – jebkuriem līdzekļiem: ar modifikāciju, klonēšanu, stimulēšanu ar veselībai kaitīgām ķīmiskām vielām. Tiešu tur ir šī problēma, kas būtu jārisina, bet nevis jāķeras klāt tam, kam šo problēmu nav. Taču monopoli rada tās mākslīgi, lai izputinātu viņu nopietnos, bet tajā pašā laikā apzinīgos konkurentus.

jus, kurus baro visādi fondi. Bet tiem, kas to zina, liberāli ir aizbāzuši mutes. Viņiem par nelaimi agrākā čigānu pasta vietā tagad ir internets, tur kā miskastē var atrast visu – dažkārt arī kādu patiesības graudu.

Tikai interesanti zināt, kur šos kūtsmēslus liek monopoli? Varbūt ražo dārgas smaržas, uzlabo garšas īpašības pārtikas produktiem? Kāpēc gan ne – no sliekām esot daudz izdevīgāk ražot proteīnu.

Bet ne jau tikai kūtsmēsli, ko paši nemaz nav redzējuši, laupa birokrātiem naktsmieru. Tāpat viņi nav ostījuši arī dūmus, ar ko kūpina zivis un gaļu – to visu rūpnieki dara ar elektrību, uzspricējot kādu draņķi labākam aromātam un mazliet piekrāsojot. Tas attaisnojas, jo process ir mehanizēts, un daudzus var atbrīvot no darba – sānā lētāk.

Liberālās demokrātijas ideoloģijas pamatā ir princips, ka nauda nesmird. Nav svarīgi, kā tā iegūta – galvenais, ka ir. Tie, kam šīs naudas nav, lai čivina pēc sirds patikas – mag-nāti un oligarhi vienalga tos pārblāus ar savā rīcībā esošajiem informācijas līdzekļiem.

Turpinājums 8. lpp.

Varbūt tad, ja, piemēram, trīs Baltijas valstis būtu vienojušās, arī Latvijas liktenis būtu citādāks.

DDD: Protams, ikviens mēģinājums sadarboties, ir apsvērts un atbalstāms, taču Eiropas Savienība diemžēl, manuprāt, nav uzskatāma par sadarbību nacionālo valstu interesēs. Eiropas Savienība šobrīd iznīcina visu nacionālo, tādēļ atliek vien cerēt, ka Eiropas valstis drīz piedzīvos nacionālo atmodu un atbrīvosies no savtīgajiem ES vadoniem.

E.P.: Tas tā ir, un tā ir iekšēja problēma.

DDD: Visas nācijas ir nacionāli slimas, jo viņām trūkst nacionālās pašcieņas, pašapziņas. Ja tās netrūktu, tad nelautu tā sevi apmulkot, kā tas notiek šobrīd Eiropas Savienības izskatā. Vai taisnīga savienība uzspiestu Latvijai absurdu un nāciju iznīcinošu integrāciju?

holokausts ir uzlīcis jēdzienam “nacionālsociālisms” šausmīgu zīmogu, lai gan pat daudzu valstu valdībās pēc savas būtības ir bijuši nacionālsociālisti, ko vajadzēja šādi apzīmēt, bet tā arī nesauc. Piemēram, Nāsers Ēģiptē, jeb Perons Argentīnā – viņi bija gan nacionālisti, gan sociālisti. Bet nu baidās no nacionālsociālistiem, jo visu laiku dominē tas hitleriskais.

DDD: Ja Putins tik ļoti runā par krievu aizstāvēšanu, rūpēšanos par viņiem, vai tas arī nav sava veida nacionālsociālisms?

E.P.: Čekistu vai Putina režīms atšķiras ar to, ka viņiem nav tik svarīgi, kas tu tāds esi – anarhists vai kas – galvenais, ka esi nodarīgs. Nav svarīgi, ka esi ar savu himnu vai karogu, ja tikai dari to, kas vajadzīgs čekistam – tas tad ir tavs karogs. Putinam jau ir teiciens – tam, kurš nenožēlo, ka Padomju Sa-

“Man šķiet, ka arī latviešos tagad tomēr ir uzšķīlies lielāks patriotisms, sāk jau novērtēt, kas tad īsti ir Latvijas valsts, ka tā nav pati par sevi iedota, bet ir diezgan trausla lieta, kas var arī saplīst.”

E.P.: Labi, mēs esam maza tauta, bet paskatieties uz lielo vācu tautu, kura divus šausmīgus karus pārdzīvojusi, tagad ir dziļi pacifistiska tauta, kas baidās no visa kā...

Pēc kara uzvarētāju valstis ir izdomājušas, kā pazemot Vāciju. Es, protams, neattaisnoju nacionālsociālismu, taču, manuprāt, sods, kādu saņēma Vācija, ir neadekvāts tās nodarījumam. Lasot par Ukrainu, šokē skaitļi – tā saucamā golodomora laikā vismaz četri miljoni aizgāja bojā, bet, ja rēķina, cik nepiedzima, tad kaut kur ap sešiem miljoniem. Un tas ir nevis kaut kādā okupētā, bet pašu zemē. Kur Vācijā nacionālsociālisma kundzības laikā būtu kāds nomiris badā? Tad kas ir briesmīgāks?

vienība sabruka, nav sirds, bet, kurš domā, ka Padomju Savienību var atjaunot, nav galvas.

Putina teiktais prasa paskaidrojumus, īpaši teiciena otrā daļa. Lai viņa domu nevarētu pārprast, viņam vajadzēja teikt: tas, kurš grib atjaunot tieši tādu Padomju Savienību,

DDD: Bet es ļoti ceru, ka viņi to izdarīs.

E.P.: Es arī ceru. Iekšlietu ministrs Avakovs tieši tā arī ir teicis, ka divu nedēļu laikā viņi to var izdarīt, ja nemaisīsies kaut kas pa kājām.

DDD: Es domāju, ka, ticamāk, iemaisīsies nevis Krievija, bet Rietumi, uzspiežot sarunas un samierināšanos ar okupantu un kolonistu klātbūtni. Ir nelāga sajūta, ka Latvijas Otrā pasaules kara vēsture atkārtosies Ukrainā.

E.P.: Tieši tā. Eiropa var uzspiest.

DDD: Var taču vilkt paralēles starp latviešu partizāniem, kuri gaidīja angļus un amerikāņus, bet tā arī nesagaidīja, un ukraiņiem, kuri šobrīd gaida, ka lielie Rietumu draugi savu atbalstu vārdos vērsīs darbos.

E.P.: Jā, tā tas ir. Noskaņojums Krievijā pašreiz ir uzbrūkošs un šovīnistisks, un viņam vairāk vai mazāk tomēr ir jādama par to, ko tad nu teikt. Sociālajos tīklos jau var redzēt, ka sākusies brēķšana – *russskih ubivajut, a mi smotrim*. Izlaidis ir to Džinu no pudeles.

SAVA VALSTS NAV BEZVĒRTĪGA DĀVANA

DDD: Vai nedomājat, ka nacionālā plānā tas varētu atstāt daudz lielāku iespaidu uz Latviju nekā izskatās?

Elmārs Pelkaus: Man

DDD: Viņš gan pieļāva, ka atsevišķos reģionos krievu valoda varētu iegūt reģionālās valodas statusu. Iespējams, ka Ukraina ir pietiekami liela valsts, lai bez riska varētu to darīt, taču Latvijā tāda politika iznīcinātu latviešu tautu.

E.P.: Mēs to nevaram. Mums jau arī vēsturiski latviešu valoda ir bijusi vienīgā.

DDD: Mani gan pārsteidz, ka pirmskara Latvijā bija cilvēki, kuri nemācēja latviešu valodu. Kāpēc latvieši tajā laikā pieļāva, ka ar viņiem nerunā latviešu valodā?!

E.P.: Grūti pateikt. Es domāju, ka latvieši toreiz pamazām pierada pie savas valsts, pie savām tiesībām. Autoritārās valdīšanas laikā latviskums tika prasīts jau daudz striktāk, bet parlamentārisma laikā (pats esmu lasījis šos dokumentus, kādreiz pat referējis, ko tie Latgales pārstāvjī saka) vietējie krievi, arī poļi, kuri pat pratuši runāt latviski – nerunā. Vēlāk tas mainījās. Bet mums ir fantastiski paveicies, ka Latgali, kura patiešām varēja mums vairs nebūt (cik tur vajadzēja, lai 20. gadā tā robeža būtu nošķirta – un viss) bez kādām domstarpībām tomēr izdevās apvienot. Starp Latgali un pārējo Latvijas teritoriju pastāvēja ne tikai valodas atšķirības, bet arī ticības plaša. Ja tā padomā, Latgale no pārējās Latvijas taču ir bijuši šķirta trīssimts gadus.

Turpinājums 5. lpp.

PAR TIKUMĪBAS SAGLABĀŠANU MŪSDIENU SABIEDRĪBĀ

Kristīgo konfesiju vadītāju atklātā vēstule

Turpinājums no 1. lpp.

Mūsdienās dažādu iemeslu dēļ sabiedrībā ir vājinājusies morāles un sabiedrības tradicionālo vērtību nozīmība. Palielinās neveselīgu paradumu izplatība, īpaši jauniešu vidū, krītas dzimstība, pieaug laulību šķiršanu skaits un Latvijai draud depopulācija. Par to satraucas ārsti, demogrāfi un pedagogi. Arī Latvijas kristīgo konfesiju vadītāji vēlas paust savas rūpes par mūsu tautas nākotni.

Līdztekus ekonomiskajiem cēloņiem minētās negatīvās tendences saistītas arī ar procesiem sabiedrības garīgajā dzīvē, kultūrā un publikajā telpā, kas šīs tendences netieši un tieši veicina. Masu kultūra, daļa plašsaziņas līdzekļu, kā arī marginālas nevalstiskās organizācijas ir radījuši fonu tam, ka tikumība, uzticība laulātajam draugam, iestāšanās par atbalstu dabiskai tradicionālai ģimenei, kas izaug no valstiski aizsargātās laulību savienības (kā to nosaka Satversmes 110. pants), netiek pienācīgi novērtēta vai pat tiek nonievāta un izsmieta. Toties pozitīvā gaismā tiek parādītas ārpus laulību attiecības, dzimumdzīves partneru maiņa, notiek dažādu atkarību reklamēšana. Satrauc izglītības iestādēs bez nopietnas aprobācijas ienākusi mācību materiāli, kas faktiski pakļauj eksperimentiem bērnu, mācot tiem no zinātniskā viedokļa diskutablajā dzendera (*gender*) teorijā balstītos priekšstatus par iespēju brīvi mainīt dzimumu.

Slēpjoties zem dzimumu līdzības celās idejas, faktiski notiek manipulācijas ar dzimumidentitāti, maldiģi uzskatot to par sociālu konstrukciju, ko var patvaļīgi mainīt. Tiek izplatīta vienpusīga informācija par dzimumdzīvi, pārspīlētas homoseksuālā dzimumdzīvē iesaistītu cilvēku tiesības, noklusējot šādu attiecību ēnas puses un to, ko šādu attiecību propaganda nodara sabiedrībai, īpaši jaunatnei, kas ir īpaši uzņēmīga pret visu eksotisko un neparasto. Laiku pa laikam tiek mākslīgi aktualizēta ideja par homoseksuālo partnerattiecību legalizāciju un to pielīdzināšanu laulībai, lai gan šādam risinājumam nav sabiedrības vairākuma atbalsta.

Uzskatām, ka stingri jānošķir izglītošana par dzimumu attiecībām no homoseksuālisma propagandas. Pirmā ir nepieciešama un pieļaujama, tai ir vieta skolu vecākajās klasēs. Savukārt homoseksuālisma propagandai tikumiski veselā sabiedrībā nav vietas. Šādas attiecības nav auglīgas, tās degradē cilvēka cieņu un var radīt veselības problēmas. Ja par to netiek piedāvāta objektīva informācija, bērnu izglītošana dzimumu at-

tiecībās draud pārvērsties par netikuma un izvirtības atklātu propagandu. Dzimumaudzināšana skolās ir nepieciešama, bet tai ir jābūt atbilstošai skolēnu vecumam. Nav pieļaujama bērnu pāragra “seksualizēšana”, kad tiek apsteigti viņu personības attīstības etapi un piedāvāts t.s. “drošs sekss” pirms pilngadības iestāšanās, informējot jauniešus par t.s. tiesībām uz abortu, bet nedodot informāciju par šādas rīcības postošajām sekām un tās objektīvu izvērtējumu.

Mēs – kristīgo konfesiju vadītāji – brīdinām kristiešus un visu sabiedrību par šīm tendencēm, kas ir pretrunā ar Dieva doto dabas kārtību un morālajiem principiem. Svētie Raksti māca, ka Dievs laulību svētījis tikai kā vīriešu un sievietes savienību. Laulības mērķis ir vienotība mīlestībā uz Dievu, mīlestības veicināšana pret ģimeni un tuvākajiem, ģimenes kā mazās mājas Baznīcas veidošana, kur vīrietis sargā savu ģimeni, sieviete ļauj piedzimt bērniem un abi vecāki par tiem rūpējas. Šis ģimenes modelis ir pārbaudīts gadu tūkstošu laikā un ir zināms katram kristietim. [...] Šī Baznīcas mācība ir negrozāma un nesatricināma tādēļ, ka tieši tajā pausta Dieva griba. Tā nav pretrunā arī dabiskajai lietu kārtībai. Tradicionāla ģimenes modeļa priekšrocības atzīt arī socioloģiski pētījumi.

Dzimumattiecības viena dzimuma personu starpā ir liels grēks. Baznīcas, balstoties uz Svētajiem Rakstiem, uzskata, ka personām, kuras propagandē homoseksuālu dzīvesveidu, nevajadzētu nodarboties ar audzināšanas darbu bērnu un jaunatnes vidū. Jo Kungs sacījis: **“Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, (..) tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslicinātu jūras dziļumā. Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan jānāk.”** (Mt. 18, 6-7) Bet apustulis Pāvils ir teicis: **“Nepievilieties! Ne netiklī, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne izvirtuļi, ne vīriešu piegūlētāji Debesu Valstību neieņemtos.”** (1. Kor. 6, 9)

Ar līdzīgiem paziņojumiem ne reizi vien esam vērsušies gan kopā, gan atsevišķi, un tas ticis publicēts plašsaziņas līdzekļos, par to labi zina Latvijas kristieši. [...]

Mēs ceram, ka mūsu mīļotie garīgie bērni, Latvijas kristieši, cieši glabās kristīgās vērtības, kuras dārgas un tuvas ikvienai ticīgai un labas gribas cilvēka sirdij – laulības nesatricināmība starp vīrieti un sievieti, tradicionālās ģimenes svētums, bēr-

“Uzskatām, ka stingri jānošķir izglītošana par dzimumu attiecībām no homoseksuālisma propagandas. Pirmā ir nepieciešama un pieļaujama, tai ir vieta skolu vecākajās klasēs. Savukārt homoseksuālisma propagandai tikumiski veselā sabiedrībā nav vietas.”

nu audzināšana kristīgās tradīcijās, būs paklausīgi Kristum un rīkosies pēc Dieva Baušļiem, atbilstoši savai kristieša sirdsapziņai un tikumiskajam pienākumam sabiedrības priekšā.

Katra kristieša pienākums ir stāties pretī mūsu bērnu un jaunatnes paveicināšanai uz netikumības ceļu. Taču, ko konkrēti darīt, lai minētās negatīvās tendences mazinātu?

Ir daži ieteikumi, kurus iesaka kristīgi pedagogi, zinātnieki un audzinātāji:

- ja saskaraties, ka Jūsu bērnam tiek mācīts tas, kas ir pretrunā ar vēstulē minētajām vērtībām vai tās apdraud, kas veicina izvirtību, netikumu un neveselīgu paradumu izplatīšanos, tad ejiet pie skolas direktores, pieprasiet sniegt paskaidrojumu, informējiet par šādiem gadījumiem Valsts izglītības inspekciju un Tiesībsargu, kā arī kristīgos plašsaziņas līdzekļus (atsaucieties uz ANO Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 12. pantu, 16. panta 3. punktu, 18. pantu, 25. panta 2. punktu, 26. panta 2. punktu, 29. panta 2. punktu, kā arī uz Satversmes 110. pantu un Bērnu tiesību aizsardzības likuma 13. panta 1. punkta pēdējo teikumu, 15. panta 1. un 2. punktu);
- atbalstiet izglītības iniciatīvas, kas bērniem izskaidro dzimumu attiecības atbilstoši vecumam un saskaņā ar Latvijas Satversmē noteikto, cilvēkiem un kristīgām vērtībām, lūdziet, lai skolas aicina runāt par dzimumdzīvi nevis organizācijas, kas atbalsta bērnu agrīnu seksualizāciju, bet organizācijas un programmas, kas jau tiek īstenotas un piedāvātas skolām un kuras respektē tikumu, kristīgās vērtības, Satversmē noteikto laulības un ģimenes formu un cilvēku dabisko dzimumdzīvi (piemēram, “Īsta mī-

lestība gaida”, kustības “Par dzīvību” lekcijas u.c.); [...]

- tuvojoties Saeimas, Eiroparlamenta vai pašvaldību vēlēšanām, runājiet ar politiķiem un prasiet atklāt viņu nostāju tikumības un ģimenes vērtību aizsardzības jautājumos, un tad izdariet savu izvēli;
- neļauļieties dusmām, saskaroties ar atklātu izlaidīgu dzīvesveida propagandu, bet skaidrojiet bērniem un citiem cilvēkiem ļaunumu, kas no tā nāk, un iespēju robežās maziniet šādas propagandas spēku savā apkārtējā vidē, atmasojot slēptu vai netiešu netikumības propagandu; [...]
- jābrīdina un jāaizsargā ne tikai mazi bērni no pedofiliem; daudzi jaunieši tiek pavesti izklaides vietās; vecāki vīrieši, kas ir labi situēti, nabadzīgos pievilina ar dzīves komfortu, naudu, kontaktiem un citiem labumiem; protams, tā ir pašu jauniešu izvēle, viņi bieži jau vairs nav tajā vecumā, lai seksuālas attiecības būtu krimināli sodāmas, taču jaunietim ir jāapzinās, ka šādā veidā viņš var tikt iesaistīts tādās seksuālās attiecībās, kuru rezultātā iespējams var tikt apdraudēta viņa veselība un spēja turpmāk stāties pilnvērtīgās dzimumattiecībās, kas nepieciešamas laulības un ģimenes dzīvei. Tāpēc brīdiniet gan mazus bērnus, gan pusaudžus un jauniešus no šādām un līdzīgām bīstamām situācijām. Kristiešu pienākums ir no visas sirds lūgt Dievu, lai Viņš stiprinātu mūs un palīdzētu aizstāvēt patiesību, tikumu, mīlestību Kristū, lai neizplatītos grēks, lai nevienš neietu bojā grēka dēļ, bet visi taptu atpestīti mūžīgajai dzīvei.

Athlātā vēstule ir publicēta saīsināti

Pidari – gluži kā hercogi Mandarīni?

Piebilde intervijai ar mācītāju Ivo Pavloviču

Aivars Gedroics

Izsaku atzinību godātajam mācītāja kungam par laikrakstā “DDD” (Nr. 12(314)–13(315)) pausto stingro nostāju pret pret dabiskā homoseksuālā dzīvesveida piekopējiem. Pareizu nostāju viņš parādīja gan G.Bojāra vadītajā “Aizliegtajā paņēmienā” (pēdējais savukārt spilgti apliecināja sevi kā nožēlojamu ielikteni-sorosieti, kurš pilda *zilās mafijas* pasūtījumu, ne velti kā ciemiņš un “vizinošs eksperts” uz pārraidi tika pasaukts arī bēdīgi slavenais *pederastisma karognesējs* Latvijā K.Streips), gan intervijā avīzē “DDD”. Tomēr gribētos pieskarties kādam jautājumam, kas izskanēja pārraidē un uz ko mācītāja kungs tā arī skaidri ne atbildēja. Proti, G.Bojārs jautāja, ko darīs mācītāja kungs, ja kāds hipotētisks *pidars*, sastapdamies ar neizpratni no sabiedrības puses un noraidošu attieksmi pret savu novirzi, ņems un izdarīs pašnāvību – vai mācītāju tad nemocišot sirdsapziņas pārmetumi?

Man uzreiz atmiņā ataušas kāds personāžs – Hercogs Mandarīns no bērniībā lasītās Dž.Rodari grāmatas “Sīpoliņa piedzīvojumi”, kurš vienmēr, kad bija ar

kaut ko neapmierināts, rūpās uz skapja un kļiedza, ka tūlīt metīšoties ar galvu lejā un nositīšoties, ja viņa prasības netikšot izpildītas. Visiem šī īpatnība bija ļoti žēl, tāpēc katrai viņa kaprīzei allaž centušies izdabāt... Apmēram šādu attieksmi, pēc G.Bojāra domām, būtu pelnījis saņemt arī katrs *pidars*... Tikai tad šim “gudriniekam” būtu jāpajautā – bet ko darīsim, ja kāds laupītājs, izvarotājs, slepkava... un tamlīdzīgs asociāls tips arī sāks pieprasīt brīvi īstenot savas “cilvēktiesības” laupīt, izvarot, slepkavot... u.tml., pretējā gadījumā draudot, piemēram, uzrāties Vanšu tiltā un nolēkt zemē? Vai tad arī, turpinot G.Bojāra “loģiku” par *pidariem*, būtu jāsaka – **nu, labi, tad zodz, laupi, izvaro un slepkavo, ja tev tā gribas, ja bez tā tev jāmirst nost... Tava dzīvība un tavas intereses taču ir daudz svarīgākas par tavu potenciālo upuru ciešanām, vai ne?** Absurda kalngals – domāju, ka pat G.Bojārs būtu spiests šādā gadījumā tā iesaukties!

Bet šeit es vēlos jautāt – ar ko tāds “nogribējis” *pidars* būtu labāks par slepkavu-maniaku, ja viņa perverso tieksmju apmierināšanai būtu jāmaina valsts likumi un sabiedrībā gadsimtos pastāvējuši izpratne par likumu, morāli un tikumu, lai tikai viņš, pasarg’ Dievs, izmīsumā nesadomā pašnāvību taisīt?

Lūk, šim faktoram pārraidē un intervijā nepiešķārās godātais mācītājs I.Pavlovičs, ceru, ka viņš piekrikt manis paustajam viedoklim šai jautājumā un nākamreiz pēc iespējas to paudīs arī publiski.

CENZŪRSPĒLĪTES

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Atceros, ka krievu laikā pie dzelzceļa stacijām, autostās un citviet izlika paziņojumus par valstī meklētajiem noziedzniekiem. Tajos tika minēts pārkāpēja vārds, uzvārds, adrese. Parasti tika atklāta arī noziedznieka tautība. Piemēram – latvietis, čigāns, uzbek, tatārs utt. Tikai savādi likās, ka paziņojumos nekad nefigurēja tautība “krievs”. Tā vietā sludinātāji lietoja terminu “iedzimtais” (уроженен). Un tas skanēja, piemēram, tā: iedzimtais no Saratovas, Gorkijas, Tulas utt.

Var teikt – kas bijis, bijis. Kāda vairs jēga to visu pieminēt. Taču izrādās, ka šī krievu laiku cenzūrspēlīte kopš 2000. gada savādā variantā ir iedzīvināta arī Latvijā. Te būtu jāpaskaidro, ka Latvijas statistikas gadagrāmatā līdz pat 1999. gadam regulāri publicēja tabulu – “Noziegumus izdarījušo personu skaita sadalījums pa tautībām”.

Tad mūsu varneši (Šķēle, Viķe-Freiberga u.c.) apjēdza, ka šīs tabulas dati var kaitēt tā dēvētajai “integrācijai”, it īpaši attiecībām ar Maskavu. Pilnīgas šausmas – cipari liecina, ka 1999. gadā absolūtā skaitā noslepkavojuši un aplaupījuši pusotrrreiz vairāk citi nekā latvieši. Ja rēķina relatīvā izteiksmē (proporcionāli attiecīgām tautību skaitam), tad smago noziegumu izdarīšanā pietās kolonnas pārstāvji latviešus pārspēj trīskārt.

Tā nu 14 gadus Latvijas likumpārkāpumu statistikā pastāv neoficiāls tabu – jeb cenzūra.

Noklusējot patiesību, nevienam problēmu, protams, nevar atrisināt. Viss kļūst tikai sarežģītāks.

Latviešu BĒRNI mūsdienu TRIMDĀ

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Tātad, piemēram, latvieši, aizbraucot uz Lielbritāniju, strādā tur ļoti neprestīžu, maz atalgotu darbu, ko paši angļi nevēlas darīt?

Sofija Klincāne: Protams. Visbiežāk – visu smago, netīro darbu.

DDD: Tas ir pazemojoši, vai ne?

DDD: Tu teici, ka tur ir rupji cilvēki – kāpēc? Kā tu to izjūti?

S.K.: Piemēram, kad nāku mājās no skolas, kādas pāris melnās meitenes mani noskata un sāk par mani pīrgāties – ne par ko! Vai arī nāk kaut kādi puiši un izsaka rupjus komentārus, tāpat čigānu meiteņu

kajās dzimtenēs, jākopj sava kultūra un jādzīvo savā valstī.

DDD: Arī latviešiem?

S.K.: Protams, arī latviešiem.

DDD: Taču Latvijā ir tāda pati problēma – šeit vēl joprojām ir ļoti daudz krievvalodīgo okupantu un kolonistu. Nereti latviešu jaunieši ir spiesti doties strādāt uz Rietumvalstīm, jo Latvijā nevar atrast darbu krievu valodas nezināšanas dēļ.

S.K.: Jā, šī ir milzīga problēma. Manuprāt, tas ir šausmīgi! Jau teicu, ka katram ir jādzīvo savā etniskajā dzimtenē, tā ir vislabāk visiem. Krievi šeit, Latvijā, domā, ka ir pārāki par latviešiem, un daudzi no viņiem kurina naidu, ir rupji, nemaz nemēģina iemācīties latviešu valodu un respektēt latviešus, bet uzspiež savu krieviskumu. Šis krievu pārsvars ir pārāk liels. Diemžēl latvieši to pieņem.

RAUDAM, CIK ĻOTI GRIBAS MĀJĀS!

DDD: Kāds noskaņojums ir latviešos Anglijā – vai viņi domā braukt atpakaļ?

Sofija Klincāne: Daži varbūt, bet citi ir aizbraukuši uz ilgu laiku. Viņi stāsta, ka Latvijā tiem nav nākotnes, nav naudas, savu ģimeni nevar uzturēt utt. Nepatīkami, bet ir latvieši, kas ļoti uzskurina sevi naidu pret Latviju.

DDD: Vai tu esi tikusies ar daudziem latviešiem, ja tā vari secināt?

S.K.: Ar savu latviešu draudzeni esmu bijusi pie viņas radiem. Tur arī pamanīju niknumu pret Latviju. Arī internetā lasu, ko jaunieši raksta. Viņi mīl Latviju, bet neredz iespēju tur palikt.

DDD: Vai tev arī ir niknums pret Latviju?

S.K.: Nē, protams, nav!

DDD: Tu gluži vienkārši saproti, ka tava prombūtne ir pagaidām – tavai ģimenei ir jānopelna nauda, un tad jūs atgriezīsities?

S.K.: Jā, noteikti!

DDD: Jūs ģimenē esat četri bērni – vai arī pārējiem pietrūkst dzimtenes?

S.K.: Jā. Es esmu vecākā, brālis un viena māsa vēl ir diezgan mazi, taču zinu, ka otrai māsa arī ļoti pietrūkst Latvijas – tikpat ļoti, cik man. Dažreiz pat sanāk kopīgi raudāt, cik ļoti gribas mājās! Arī mamma ļoti vēlas atgriezties, bet viņa atzīstas, ka pašlaik nevar atļauties dzīvot Latvijā, lai kā arī gribētu.

HOMOSEKSUĀLISMA PROPAGANDA SAMAITĀ BĒRNUS

DDD: Lielbritānija nesen atļāva homoseksuālas "laulības". Vai šī ideoloģija kaut kādā mērā ietekmē arī bērnu psihi?

Perversiju propaganda ir neierobežota. Pa Londonas ielām kursē autobuss ar uzrakstu: “Daži cilvēki ir homoseksuāli. Tiec tam pāri!”

Sofija Klincāne: Manā klasē ir divi lesbiešu pāri un viens geju pāris...

DDD: Tev tas nerada jautājumu – kāpēc un no kurienes viņi tādi radušies? Cetrpadsmit, piecpadsmit gadu vecumā būt tik samaitātām?

S.K.: Anglijā homoseksuālistu ļoti atbalsta, tāpēc tā arī ir. Protams, ir cilvēki, kas ļoti nostājas pret to. Tomēr visbiežāk, it īpaši pusaudži manā vecumā, to atbalsta. Internetā, piemēram, Facebook aktīvi pauž atbalstu ar bildēm un saukļiem, ka lesbietēm un gejiem nevajadzētu neko skaidrot par sevi, jo viņi esot tādi paši cilvēki kā pārējie.

DDD: Bet no kurienes pusaudži pārņem šo pret dabisko domāšanu?

S.K.: Skolās skolotāji it kā to tiešā veidā nemāca. Bet es domāju, ka vecākie bērni skolā, kuri atbalsta homoseksuālistu, to dara skaļi – visos veidos. Un jaunākie mācās no viņiem un arī sāk to atbalstīt gan sarunās, gan skolā, gan internetā, gan ar videoklipiem, taista arī dziesmas u.tml.

DDD: Rodas sajūta, ka tas ir it kā stilīgi, modē?

S.K.: Jā. Tas, ka meitei seksuāli patīk meitei ne un puisim puisis, tiek pasniegts kā kaut kas normāls – Anglijā par to gandrīz neviens vairs nebrīnās. Visa vide, kas man ir ļoti nepatīkama, par to liecina. Ir dziesmas, kurās tiek rādīti attiecīgi videoklipi, ka divas sievietes ir iemīļējušās viena otrā. Tagad ļoti populāras dziesmas par homoseksuālistu rāda mūzikas kanālā MTV, kuru skatās vairums jauniešu. Man angļu televīzija ne pārāk patīk. Nesen netālu no mūsu pilsētiņas notika liels geju gājiens vai kaut kādi geju atbalstīšanas pasākumi, tad pamanīju, ka ļoti daudz jauniešu tos atbalstīja, arī no mūsu skolas, arī meitenes.

DDD: Viņas arī domā, ka homoseksuālisti ir kaut kas labs?

S.K.: Jā, iet līdzī un domā, ka tas ir normāli un labi.

DDD: Kā tev pašai liekas?

S.K.: Man šķiet, ka tas nav normāls attiecību

veids. Kad sākumā dzirdēju par to runājam, it kā nelikās nekas briesmīgs, bet, kad ieraugu to pa istam dzīvē, tad liekas – fui!

DDD: Pareizi. Tu dzīvo vidē, kur sabiedriskā doma ir degradējoša – tiek iestāstīts, ka homoseksuālisti ir līdzvērtīgi normālām, dabiskām attiecībām starp vīrieti un sievieti. Vai izjūti grūtības saglabāt šo sirdu izpratni par pareizo un dabisko, ja sabiedriskā doma ir gluži pretēja?

S.K.: Vienu brīdi es sajutos apjukusi, tas bija tik ļoti uzspiesti. Kad manā klasē cilvēki par to tik ļoti daudz sprieda, man vienu brīdi likās, ka tas tiešām ir normāli. Bet tad es sāku mājās par to domāt un, paskatoties apkārt uz cilvēkiem, nodomāju – nē, tas nevar būt pareizi! Un tad sāku internetā lasīt, ko par to domā citi cilvēki, piemēram, kristieši – sapratu, ka homoseksuālisti tik tiešām nav pareizi, nav dabiski! Lasīju arī Bībelē, cik ļoti nepareizas ir šādas attiecības.

DDD: Nu jau arī Latvijā tiek mērķtiecīgi izplatīta homoseksuālistu propaganda. Vai tu gribētu, lai tādi jaunieši uzskati, kādi ir Anglijā, ienāktu arī Latvijā?

S.K.: Protams, ļoti to negribu! Tie ir nenormāli uzskati.

Manā klasē Anglijā klasesbiedram tagad ir divas “mammās”...

Visu laiku viņa dzīvē bija tēvs, bet, kad tēvs ar māti izšķīrās, māte izlēma, ka ir lesbiete. Viņa satikās ar otru sievieti un sāka dzīvot kopā, beigās apprecējās – un tagad viņš dzīvo ar divām “mammām”. Man liekas, ka šim zēnam tas ir pavisam grūti. Es redzu, ka viņam viss vairs nav kārtībā...

DDD: Viņš ir palicis savāds?

S.K.: Jā, viņam ir kādas nopietnas psiholoģiskas problēmas. Starp citu, homoseksuāls pāris neslēpj no bērniem lietas, ko normāli cilvēki slēpj. Atnākot mājās, šis zēns dzird, kas notiek istabā starp abām “mammām”, un viņš atzīst, ka ir jāliek spilvens uz galvas – tas viņam ir ļoti traumējoši!

DDD: Vai ikdienā jūsu

pilsētiņā var daudz redzēt pederastus un lesbietes?

S.K.: Jā, esmu redzējusi diezgan daudz tādus, bet Latvijā neesmu viņus ievērojusi. Daži vīrieši tur izskatās pavisam divaini – ar bārdām un kosmētiku. Ja es iedomātos tādu savu tēvu, tas būtu baismīgi! Netālu no mūsu mājām dzīvo vīrietis ar rozā matiem un biezu kosmētikas kārtu. Vīrietim taču nebūtu jālieto sievietes kosmētika un jāģērbjas kā sievietei. Es domāju, ka šādi viņi tomēr kaut kādā mērā saprot, ka vienam no gejiem ir jābūt “sievietei”... Tātad apakšā, ļoti dziļi slēpjas tieksme uz normālo, bet virsū tiek smērēts nenormālais. Pat viņu “kāzās” taču viens tēlo “sievieti”, otrs “vīrieti”.

PAR ATKLĀTĪBU DRAUD PIEKAUŠANA

DDD: Pēc taviem novērojumiem, kur ir psihiski veselīgāka sabiedrība – Latvijā vai Anglijā?

Sofija Klincāne: Pavisam noteikti – Latvijā! Cilvēkiem šeit domāšana ir pareizāka, un viņi pieturas pie savām tradīcijām, pie tā, kas ir mācīts bērībā, un to pašu viņi mēģina mācīt saviem bērniem. Ja bērni dara kaut ko nepareizi, tad vecāki cenšas vērst to par pareizu, nevis atbalstīt nepareizo.

DDD: Ja tu tagad aizbrauc uz savu skolu Anglijā un pasaki, ka homoseksuālisti ir pret dabiski un ir jāārstē – kāda būtu citu cilvēku nostāja?

S.K.: Tad man būtu beigās, viņi par mani izņirgātos, vērstos pret mani huligāniski – un manu dzīvi padarītu par elli.

DDD: Gan tie, kuri ar to nodarbojas, gan pārējie?

S.K.: Jā, viņi visi ir draugi. Ja pat kāds to neatbalsta, viņš tomēr neiedrošinās iebilst. Arī es tur nedrīkstu kaut ko tādu pateikt.

DDD: Respektīvi, tu nedrīkst savu nostāju brīvi paust?

S.K.: Jā, nedrīkstu!

DDD: Tu baidies, ka ar tevi izrēķināsies?

Turpinājums 8. lpp.

PSIHIATRIJA – IESPĒJA LEGĀLI “NORAKT” CILVĒKUS

2013. gada 1. augustā stājās spēkā likums “Par Latvijas un PSRS psihiatriskajās ārstniecības iestādēs laika posmā no 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam nepamatoti ievietotajām personām”, kura mērķis ir atjaunot vēsturisko taisnīgumu un to personu godu un cieņu, kuras laika posmā no 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam bez tiesas nolēmuma nepamatoti – par savu politisko pārliecību, par politisko darbību, par pretošanos totalitārajiem režīmiem, par reliģiskajiem uzskatiem, par rases vai nacionālo piederību, par piederību pie noteiktas sabiedrības šķiras – ievietotas Latvijas vai PSRS psihiatriskajās ārstniecības iestādēs (arī ārstniecības iestāžu psihiatriskajās nodaļās), kā arī likvidēt šīm personām radītās nelabvēlīgās tiesiskās sekas.

Nav noslēpums, ka padomju vara izmantoja visdažādākās metodes, lai apklusinātu tos cilvēkus, kuri atklāti runāja par okupāciju vai arī mēģināja tai kaut kā pretoties. Ieslogot psihiatriskajā klīnikā un pasakot, ka persona, kura runā par padomju okupācijas šausmām, ir

slima, piemēram, ar šizofrēniju, padomju vara, tēlaini izsakoties, attīrīja sabiedrību no nevēlamiem pretpadomju elementiem. Cilvēka garīga sakroplošana, padarot par psihiski slimu, ir īpaši nežēlīgs neitralizācijas veids, jo pierādīt, ka pirms “ārstēšanas” esi bijis vesels, ir gandrīz vai neiespējami. Pat ikdienā, vienkāršās sadzīviskās situācijās, nespējot izprast kāda cilvēka rīcību, apkārtējie bieži vien bez kādas vilcināšanās uzstāda diagnozi – *viņš ir vienkārši traks, viņam nav viss kārtībā ar galvu!* Mainīt šādu vērtējumu ir grūti, kur nu vēl tad, ja esi pabijis psihiatriskajā slimnīcā un slimības vēsturē “godājams” ārsts-speciālists ir ierakstījis diagnozi – šizofrēnija.

Laikraksta “DDD” redakcijā vērsās **Alberts Sirmulis**, kurš pagājušā gadsimta sešdesmitajos gados, dienot padomju armijā, tika ievietots psihiatriskajā slimnīcā un atzīts par slimu. Līdz pat šim brīdim Alberts Sirmulis cenšas ne tikai saņemt rehabilitāciju, bet atbrīvoties no nepatiesi uzstādītās diagnozes. Diemžēl līdz šim visi mēģinājumi beigušies neveiksmīgi.

PADOMJU DEMAGOĢIJA TURPINĀS

Saruna ar Albertu Sirmuli

Alberts Sirmulis: Saņemtais likums mani neskar, jo neesmu Latvijas brīvības cīnītājs, taču tas nenozīmē, ka padomju laikos tiku pamatoti ieslodzīts psihiatriskajā slimnīcā un pēc tam piecdesmit gadus drikstēja mani represēt. Brīvā Latvijā psihiski veselām smadzenēm nav nekāda svara – nozīme ir tikai pēcpadomju psihiatru interesēm.

Likums, latviski izsakoties, ir lišķība, bet nelatviski sakot – simtprocentīga demagoģija. Es pat vērsos pie prezidenta, lai šāds likums netiktu izsludināts. Lieta ir tāda, ka 2013. gada 2. novembra “Pano-rāmā” skaidri un gaiši pateica – pieņemtais likums nevienam nenonēms uzstādīto diagnozi. Tad kam tāds likums ir vajadzīgs? Likums, lūk, piešķiršot kaut kādu statusu. Kāds labums represētajam brīvības cīnītājam būs no kaut kāda statusa, ja diagnoze paliek? Es vēl saprastu, ja to statusu varētu apmainīt, piemēram, pret eklēra kūku, tad tam vismaz būtu kaut kāds labums – bēdas par pārciestajām represijām, pazemojumu, nepamatoto diagnozi vēl varētu mierināt, apēdot eklēru, bet ko darīt ar statusu?

MOKU CEĻŠ PSIHIATRIJAS LABIRINTOS

DDD: Jūs neesat Brīvības cīnītājs, bet tik un tā padomju laikos tikāt pakļauts nepamatotai psihiatriskai ārstēšanai. Kāds ir jūsu ārstēšana?

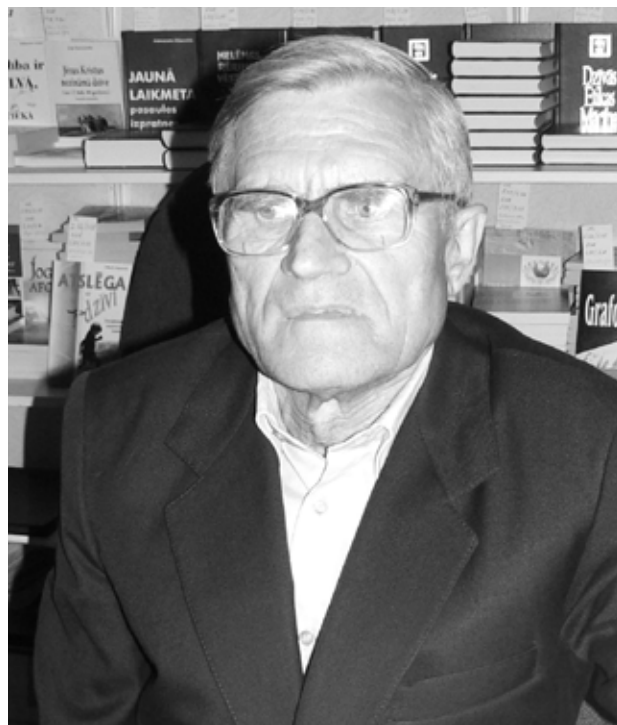
Alberts Sirmulis: Mans stāsts sākas padomju armijā. Man pasliktinājās veselība, tādēļ nevarēju turpināt dienestu. Tiku atlaist mājās ar ierakstu

grāmatinā “8B”. Kad vēlējies iestāties darbā par vilciena pavadoni, atklājās, ka es vairs neesmu normāls cilvēks, ka armijas laikā uzstādītā diagnoze man turpmāk liegs iespēju dabūt normālu darbu. Vairākus mēnešus nostrādāju par kurpnieku un nolēmu doties uz Rīgas psihiatrisko slimnīcu, lai ārsti varētu atzīt, ka diagnoze ir kļūdaina un ieraksts no maniem dokumentiem ir jādzēš. Izrādījās, ka viss nav tik vienkārši. Man bija jāiestājas psihiatriskajā slimnīcā uz kādu laiku, lai ārstiem būtu iespēja noņemt aplamo diagnozi.

Kamēr atrados slimnīcā, mani spīdzināja ar 138 *psihotabletēm* (to zinu no ieraksta slimības vēsturē), kuras dod ļoti lielu nogurumu. Problēma bija tā, ka gulus stāvoklī tabletes apgrūtināja elpošanu, tādēļ biju spiests vai nu stāvēt, vai sēdēt, lai nenosmaktu. Ar laiku man organismā radās vēl citi funkcionālie traucējumi, taču nedrīkstēju ārstiem par to stāstīt, jo tad tiktu palielināta zāļu deva – tik daudz jau biju sapratis. Kad vairs nevarēju izturēt, uzdrošinājos pasūdzēties, un, man par lielu brīnumu, jau nākamajā dienā tiku izlaists.

“Viesošānās” psihiatriskajā situācijā diemžēl nepalīdzēja atbrīvoties no diagnozes, kas slēpās zem mistiskā “8B”, gluži pretēji – pēc piesiešanas pie gultas un spīdzināšanas ar zālēm ieguvu diagnozi “šizofrēnija”.

Visu vasaru gāju pie čekistisku darba stilu piekopjošas psihiatres Kaktiņas, kura nemaz nevēlējās mani atbrīvot no aplamās diagnozes. Uzrakstīju PSRS Veselības aizsardzības ministrijai sūdzību. Reakcija bija momentāna. Jau nākamajā dienā mani ieradās pakal četri policisti

“Ja padomju laikos vismaz Rietumos runāja par to, ka Padomju Savienībā pilnīgi veselus cilvēkus iesloga psihiatriskajā klīnikā, tad tagad neviens par to vairs nerunā, neviens atklāti neuzdrošinās pateikt, ka joprojām psihiatrija ir veids kā veselus cilvēkus pataisīt par slimiem.”

vīri baltos halātos. Man bija izvēle – doties līdzī labprātīgi vai tikt sasietam un aizvestam ar varu. Pēc ieviešanas psihiatriskajā slimnīcā kašķējos un izrādīju pretestību personālam. Kā jau tas parasti notiek šādās iestādēs, tiku sasiets un saņēmu nomierinošu poti. Mani ielika tādā kā karcerī, kuram bija durvis ar stiklu. Tā kā rādīju medmāsiņai kullaku, man piedraudēja, ka saņemšot vēl vienu poti, ja nemācēšot uzvesties.

Man palaimejās – ārsts mani palaida mājās un apsoliya, ka noņems diagnozi, ja piecu gadu garumā

ik pēc trijiem mēnešiem iešu atradīties, sakot, ka esmu psihiski vesels. Pēc piedzīvotā uz brīdi pat ienāca prātā doma, ka neiešu atzīmēties, lai paliektā diagnozē, taču sapratu, ka tad, ja neiešu, man var atbraukt pakal un atkal ar varu aizvest. Tā sākās mana *kalpība* piecu gadu garumā, taču diagnozi man nenoņēma.

Pagāja vēl vairāki gadi, nomaiņījās ārsti, un man radās iespēja tikt vaļā no diagnozes. Problēma bija tā, ka diagnoze bija ierakstīta kara klausības apliecībā.

Turpinājums 6. lpp.

VAI TIEŠĀM VĒSTURE ATKĀRTOSIES?

Turpinājums no 2. lpp.

Elmārs Pelkaus: No 1629. gada, kad saskaņā ar Altmarkas miera līgumu Vidzeme tika Zviedrijai un Polijai palika Latgale, līdz 1921. gadam. Pat ar visu okupāciju laiku kopā esam tikai nieka deviņdesmit trīs gadus. Tā kā tikai laimīgā kārtā esam tomēr kopā.

DDD: Ja šādi pārbau-dījumi ir saturējuši nāciju

DDD: Visām nepareizām lietām apakšā ir personiskas intereses – ļoti šauras cilvēku grupas ieinteresēta. Tas, kas ir derīgs vispārējam labumam, kas palīdz nācijām attīstīties, kas kalpo evolūcijai, nekad nevar būt netaisnīgs. Tāpat karš Irākā – ja tas būtu bijis taisnīgs, tad tagad Irāka plauktu un zeltu, bet kas tur tagad notiek?

“Čekistu vai Putina režīms atšķiras ar to, ka viņiem nav tik svarīgi, kas tu tāds esi – anarhists vai kas – galvenais, ka esi noderīgs. Nav svarīgi, ka esi ar savu himnu vai karogu, ja tikai dari to, kas vajadzīgs čekistam – tas tad ir tavs karogs.”

kopā, tas tomēr liecina, ka latgaļi ir latviešu tautas daļa. Lai gan krievu šovīnisti mēģina iestāstīt kaut ko citu, vēloties sašķelt Latviju.

E.P.: Domāju, ka visi normāli domājoši cilvēki saprot, ka latgalieši ir latviešu tautas daļa. Citādi latviskais – jā, bet latvieši.

Elmārs Pelkaus: Padomju Savienībā (20./30. gados) oficiāli dalīja latviešus un latgaliešus – politiski tas tā bija. Tagad šovīnisti būtu ļoti priecīgi, ja varētu latviešus un Latviju sašķelt.

DDD: Mēs pat nenovērtējam, cik spēcīga ir latviešu tauta, ja pat, esot tik ilgi šķirti, spējam apvienoties un izveidot savu valsti. Nevar saprast, kur palikusi agrākā nācijas vienotības apziņa?

E.P.: Jā, mūsu vēsture ir unikāla. Piemēram, serbi un horvāti, kuriem ir viena valoda, kuri patiesībā ir viena tauta, ir gandrīz lielākie ienaidnieki.

PERSONISKĀS INTERESES IZNĪCINA TAISNĪGUMU

DDD: Kā jūs vērtējat visai divaino precedentu, kad pasaule atzina Kosovas atdalīšanos no Serbijas? Tieši šo piemēru tagad piemēin Krievijā, lai attaisnotu Krimas atdalīšanu no Ukrainas.

Elmārs Pelkaus: Šinī gadījumā neesmu pat īsti sajūsmā, ka Kosovu atzina, jo tā ir Serbija, kur serbi jau no laika gala dzīvojuši, bet albāņi pamazām iefiltrējušies un ar savām lielajām ģimenēm pārņēma to teritoriju.

Tas bija aplami, jo albāņiem taču ir sava etniskā dzimtene. Protams, Kosovas albāņi gribētu pievienoties Albānijai, bet viņiem to neļauj. Tā bija muļķība, kur atkal nospēja kaut kādas intereses.

E.P.: Iespējams, Huseina režīms nebija nekāda pūkainā demokrātija, bet tas bija adekvāts, lai nodrošinātu kārtību Irākā. Kas tagad nāks viņa vietā – trakie islāma fundamentālisti, kuri pasludina kalifātu? Tas nozīmē pretenziju uz vispasaules kundzību.

DDD: Es domāju, ka Irākā bija vadītājs, kāds tajā brīdī bija vajadzīgs. Tas, ka viņš nebija varbūt izdevīgs Amerikai, tā bija amerikāņu problēma.

E.P.: Katrā ziņā es uzskatu, ka islāmiskais fundamentālisms viennozīmīgi ir tikpat kaitīgs kā komunisms. Neesam jau vēl ar komunismu tikuši galā – Ķīna vēl ir komunistiska, Vjetnama, Laosa, Kuba. Un jau nāk šis jaunais, it kā pasaules glābējs. Tas ir ārkārtīgi bīstami. Viņi ir kareiviski noskaņoti, un Eiropa tagad ir vāja un fragmentēta, jo uzskata, ka jābūt cilvēktiesībām, kas ir prioritāras, tāpēc jāuzņem ir šie bēgļi, pārceļotāji u.tml. Sabiedrība kļūt aizvien polarizētāka. Islāma radikāļi sludina domu – kādas muļķības, ka tās nav mūsu zemes, ka tā ir kaut kāda Eiropa. Esot tikai zemes, kuras apdzīvo neticīgi, bet mēs nesam viņiem islāma gaismu – tā ir liela laime viņiem.

DDD: Zināmā mērā – tādi kā krusta kari.

E.P.: Jā. Mēs gluži vienkārši neesam ar to saskārušies, tādēļ isti neizprotam, kādas briesmas tas var nest.

DDD: Īstenībā atkal un atkal nākas secināt, ka glābiņš ir tikai nacionālisms, bet taisnīgā, pareizā un patiesā nacionālismā.

E.P.: Jā, patiess nacionālisms atšķiras no šovinisma. **Šovinists saka – mana nācija ir labāka. Nacionālists saka – mana nācija nav sliktāka par citām.**

Intervēja Liene Apine

PSIHIATRIJA – IESPĒJA LEGĀLI “NORAKT” CILVĒKUS

Turpinājums no 5. lpp.

Alberts Sirmulis: Nevēlējos doties uz komisariātu, jo pēc diagnozes dzēšanas mani varēja aizsūtīt uz Černobiļu likvidēt atomreaktora tragēdijas sekas.

Nāca Atmoda, Latvija atguva neatkarību, un man ne prātā nenāca, ka padomju psihiatrijas ieraksti tiek saglabāti arī neatkarīgās Latvijas lietās. 1994. gadā man vajadzēja veikt veselības pārbaudi, un tad arī atklājās, ka es joprojām skaitos psihiski slim.

vēsturisko taisnīgumu un to personu godu un cieņu, kuras laika posmā no 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam bez tiesas nolēmuma nepamatoti [...] ievietotas Latvijas vai PSRS psihiatriskajās ārstniecības iestādēs (arī ārstniecības iestāžu psihiatriskajās nodaļās), kā arī likvidēt šīm personām radītās nelabvēlīgās tiesiskās sekas (turpmāk — personas statusa atjaunošana).

Šis likums attiecas uz personām, kuras ir Latvi-

psihiatrs nevar uzstādīt un arī neņemt diagnozi. Man bija saruna ar kādu psihiatru, kurš vairs nestrādā šajā sfērā. Jautāju viņam, kādēļ neviens man nevar neņemt diagnozi un atzīt, ka esmu psihiski vesels? Viņa atbilde bija īsa – ja viņš ko tādu izdarītu, viņam neņemtu psihiatra sertifikātu, bet ikvienam ir ģimene, kas jāuztur.

Starp citu, ar viena psihiatra atzinumu vien nepietiek. Lai man neņemtu diagnozi, nepieciešami trīs psihiatra atzinumi. Esmu mēģinājis iet šo ceļu. Atceros gadījumu, kad biju pie psihiatra, kurš bija ļoti pārsteigts, ka esmu atnācis pie viņa šādā jautājumā. Kad bija mani uzklauzījis, viņam pēkšņi bija jāiziet, lai piezvanītu – droši vien zvanīja galvenajam, lai konsultētos, ko darīt. Atgriezies viņš teica, ka uzreiz nevar uzrakstīt slēdzienu – viņam vajagot četras piecas dienas, lai apspriestos ar kolēģiem.

DDD: Kādēļ un kam tas ir vajadzīgs? Kādēļ nevar atzīt jūs par veselu? Kādēļ vienkāršu latvieti, kurš nerada nekādus draudus pastāvošajam režīmam, turpināt saukt par šizofrēniķi?

A.S.: Tas ir ļoti loģisks jautājums. Tieši šī iemesla dēļ 1966. gada 7. decembrī nevarēju pat vissliktākajos murgos nosapņot, ka mani ieliks aiz restēm un mēģinās nozālot. No vienas puses, atbilde meklējama psihiatru muļķībā, bet lietas būtība ir tāda, ka tik ilgi, kamēr oficiāli esmu psihiski slim, psihiatri ir miļi dakteriši, kuri mani ir gādīgi ārstējuši un aprūpējuši. Tiklīdz man noņemtu diagnozi, psihiatri, kuri it kā mani “ārstēja”, tiktu saukti pie kriminālatbildības. Būtu darbs prokuroram, jo tā nebija sirupīna došana slimniekam, kuram ir iesnas. Zāles un ārstēšanas metodes bija tādas, ka es varēju arī nomirt.

Hitlera laikā bija psihiatrs, kurš veica izmēģinājumus ar bērniem. Viņu atzina par vainīgu ļoti smagos noziegumos, jo bija pakļāvis eksperimentiem bērnu psihi. Arī mūsdienās psihiatri eksperimentē ar cilvēkiem. Ja noņemtu diagnozi, tad nekavējoties būtu tiesu darbi. Domāju, ka tas ir galvenais iemesls.

DDD: Pēc teorētiskās neatkarības atgūšanas daudzas lietas dažādās dzīves sfērās mainījās. Vai psihiatrijā joprojām ir saglabājušās padomju ārstēšanas tradīcijas?

A.S.: Es pat teiktu, ka ir ne tikai saglabājušās, bet kļuvis sliktāk. Vienīgais, kas mainījies, ir tas, ka man vairs nevar vienkārši atbraukt pakal un saņņorēt, lai aizvestu uz psiheņu. Kad 1977. gadā LPSR Veselības ministrijai uzrakstīju vēstuli, man nekavējoties atbrauca pakal, tagad

tā nav – no šāda aspekta ir jāatzīst, ka kļuvis labāk. Ja padomju laikos vismaz Rietumos runāja par to, ka Padomju Savienībā pilnīgi veselus cilvēkus iesloga psihiatriskajā klīnikā, tad tagad neviens par to vairs nerunā, neviens atklāti neuzdrošinās pateikt, ka joprojām psihiatrija ir veids kā veselus cilvēkus pataisīt par slimiem.

DDD: Kāda, jūsuprāt, varētu būt izeja?

A.S.: Nezinu, jo esmu izmēģinājis visu, bet diemžēl bez nekāda rezultāta. Tā ir kolektīva sazvērestība. Likums, kuru citējāt, līdzinās tam, kas varētu būt rakstīts psihiatrijas rokasgrāmatā par gadījumiem, ko darīt tad, ja psihiski slim cilvēks vicina zobenu – kā rīkoties, lai viņš to zobenu noliktu un nomierinātos. Ja nu kāds sāk vicināt zobenu, tad vajag ar viņu ļoti gudri parunāt, piesolīt eklera kūku, un tiklīdz viņš ir nolīcis zobenu, saņņorēt, ieslodzīt aiz restēm un sazālot. Kad deputāte Mūrniece lielījās, ka deputātiem nāks talkā psihiatri, lai uzrakstītu labu likumu, tad man uzreiz bija skaidrs, ka tas būs spraužams uz naglīnas sirsniņ-mājiņā. Mūrniece deva iespēju psihiatriem uzrakstīt likumu, kas reabilitē padomju sistēmas psihiatrus.

DDD: Tātad jūs uzskatāt, ka tad, ja likuma izstrādi būtu turpinājis un pabeidzis Judins, tas būtu daudz labāks?

A.S.: Sliktāk noteikti nebūtu bijis, jo atceros Judina teikto: “Ja valsts nevar pierādīt, ka pirms piecdesmit gadiem cilvēks ir bijis psihiski slim, tad viņš ir psihiski vesels.” Valstij ir jāpierāda, ka esmu psihiski slim, nevis man jāpie-rāda, ka nebiju. To pateica Judins, bet pašreizējā likumā nekā tāda nav.

DDD: Kāpēc Ināra Mūrniece visu sabojāja? Kāda bija viņas ieinteresētība?

A.S.: Visticamāk viņa pārāk uzticējās psihiatru viedoklim. Esmu pārliecināts, ka psihiatri iestāstīja, ka visi, kuri toreiz tika ārstēti, tomēr bija psihiski

slimi. Lai izskatītos pat-riotiski, likums bija jāpieņem, taču īstu taisnīgumu likuma veidotāji nemaz negribēja atjaunot. Kā jau iepriekš teicu, ja psihais vicina zobenu, tad viņam jāiestāsta kaut kas tāds, ko pat normāls cilvēks uzreiz nespēj atšifrēt, piemēram, apsola piešķirt statusu. Tieši tā arī izdarīja – ar likumu apsoliya piešķirt statusu, lai visi nomierinātos.

BEZATLIKUMA TEHNALOĢIJAS

DDD: Vai jums ir pazīstams vēl kāds cilvēks, kurš tāpat kā jūs mēģina atgūt savas veselības juridisko statusu?

Alberts Sirmulis: Diemžēl nav. Manuprāt, viens no iemesliem ir tas, ka gandrīz visi, kas cīnījās par Latvijas brīvību un pilnīgi veseli tika ieslodzīti trakotnamā, no slimnīcas iznāca jau psihiski slim. Nevar būt citādi, jo psihiatriskajā slimnīcā neārstēja, bet ar psihikimikātiem sistematiski pārtaisīja par psihiski slimu. Man palaimējās, ka tiku spīdzināts tikai ar 138 tabletēm, taču, ja es būtu saņņemis 1138 tabletes, tad es būtu psihiski slim, ja vien nebūtu nomiris.

Psihiatri strādā pēc bezatlikuma tehnoloģijas. Tas ir tā – iesloga psihiatriskajā slimnīcā desmit cilvēkus. Astopi no viņiem ir tiešām slim, bet divi ir veseli. Visus desmit piesien pie gultas, trīs mēnešus “ārstē”, un pēc trim mēnešiem visi ir vienādi psihiski slim. Tad psihiatre Kupča radio var lielīgi teikt – es piecdesmit piecus gadus strādāju par psihiatri, bet nevienu psihiski veselu cilvēku slimnīcā neesmu redzējis.

DDD: Ja tāda ir psihiatru morāle, tad nav brīnums, ka tieši psihiatri uzstāja, lai no slimību klasifikatora izņemtu homoseksualismu.

A.S.: Protams, ka daudziem no viņiem ar galvu nav viss, kā vajag. Man bija pazīstama medmāsa, kura ilgušus gadus strādāja

ar psihiski slimajiem. Viņa atzina, ka brīžiem vairs nesaprot, vai viņai pašai ar galvu viss ir kārtībā.

Es joprojām nevaru saprast, kādēļ no manis, Alberta Sirmuļa, ir jātaisā psihiskais slimnieks. Diemžēl neesmu saņņemis atbildi. Ja psihiatri mani spētu ar pierādījumiem pārliecināt, ka esmu psihiski slim, tad es to atzītu, bet viņiem jau nekādu pierādījumu nav. Ir tikai subjektīvi secinājumi, kuri kļūst par pamatu diagnozei. Kā tas tā var būt demokrātiskā valstī?

Pēcpadomju psihiatri visu laiku melo. Diemžēl Mūrniece to nemanīja, lai gan citi deputāti, kuri balsoja pret šo likumu, to skaidri saprata. Laikam šis likums Mūrniecei bija vajadzīgs kā bezmaksas pašreklāma.

DDD: Kādus ierobežojumus jums rada uzstādītā diagnoze?

A.S.: Pirmkārt, apdraudēta ir mana dzīvība, jo esmu uzskaitē. Tas nozīmē, ka mani bez kādām papildus pārbaudēm var ievietot psihiatriskajā klīnikā un nozālot. Ja diagnoze tiks noņemta, to izdarīt būs desmitkārt grūtāk. Otrkārt, es nevaru strādāt darbu, kuru vēlētos. Piemēram, nevaru strādāt dzelzceļā par vagonu pavadoni. Biju spiests kļūt par kurpnieku.

Ar kādām tiesībām bijušie padomju psihiatri drīkst ar saviem dubļainajiem zābakiem mīnāties pa manu godu un cieņu?!

DDD: Ja jums būtu tāda iespēja, ko jūs darītu, lai atrisinātu šādas situācijas, kādā pats esat nokļuvis?

Kas būtu jādara valstiskā līmenī, lai tādiem cilvēkiem kā jums palīdzētu?

A.S.: Līdz šim mana cīņa ir bijusi bezjēdzīga. Bet ir nepieciešama atklātība. Psihiatri baidās no šādas atklātības. Diemžēl arī tauta uzticas psihiatru viedoklim. Ceru, ka tas, ko stāstu, atklās shēmu, kādā cilvēki var tikt pataisīti par garīgi nepieskaitāmiem.

Intervēja Liene Apine

“Nekur likumā nav runas par to, ka viņi nav bijuši psihiski slim, bet gan par to, ka viņi papildus mocīti par patiesību. Likums neparedz diagnozes noņemšanu, tādēļ tas ir uzskatāms par demagoģijas paraugu.”

Psihiatrija ir tāda sfēra, kur nav iespējams nevienam sūdzēties – prokuraturā taču nevaru iesūdzēt psihiatra slēdzienu. Nolēmu vērsties Saeimā, lai likumdevējs sakārtotu šo veselības nozari. Psihiatrijā neviens smadzenes neskatās un analīzes netaisa. Psihiatrijā ņem vērā tikai to, cik ilgi esi bijis aiz restēm un cik psihotabletes izdzēris. Diemžēl tiesas ceļā nav iespējams pierādīt, ka neesi traks – esmu to mēģinājis pat caur Eiropas tiesu.

DDD: Tātad, ja pareizi saprotu, jūs līdz šim neveiksmīgi esat mēģinājis atbrīvoties no diagnozes – šizofrēnija?

A.S.: Jā, jūs pareizi sapratāt. Vēlos vienīgi atbrīvoties no nepareizi uzstādītas diagnozes.

TAISNĪGUMA ATJAUNOŠANAS IMITĀCIJA

DDD: Vai varat Saeimas nesen pieņemto likumu kaut kā izmantot, lai sasniegtu savu mērķi? Likumā ir noteikts, ka nepamatoti pakļautajiem psihiatriskai ārstēšanai ir iespēja vērsties prokuratūrā, kura, ja nepieciešams, var piesaistīt dažādus ekspertus, arī psihiatrus.

Alberts Sirmulis: Saprotu, ka Saeimā strādā lieli, profesionāli demagoģi, jo likums ir uzrakstīts ļoti demagoģiski. Tas ir absurds, ka prokurors iedoss slimības vēstures psihiatru komisijai, kura tad arī pateiks, vai diagnoze ir pamatota.

DDD: Vai esat domājis, kā tomēr jūs varētu izmantot jauno likumu savā labā?

A.S.: Es pat to nedrīkstu mēģināt, jo tāda veidā parādītu, ka piekritu, ka man ir šizofrēnija un tā ir jāslaglabā.

DDD: Bet likuma pirmajā pantā ir teikts, ka “likuma mērķis ir atjaunot

jas pilsoņi, nepilsoņi vai pastāvīgie iedzīvotāji un kuras šā panta pirmajā daļā minētajā laika posmā un minēto apstākļu dēļ tika nepamatoti ievietotas Latvijas vai PSRS psihiatriskajās ārstniecības iestādēs.”

Vai tad tieši tāds nav likuma mērķis – dot iespēju atbrīvoties no nepamatoti uzstādītās diagnozes?

A.S.: Mēģiniet likumā atrast tādu vārdu savienojumu kā “noņemtu diagnozi”. Nav! Likumā ir runa par to, ka padomju laikā par to, ka kāds uzdrošinājas atklāti pateikt, ka Latvija ir okupēta, viņus sēja pie gultas un spīdzināja. Likums ir paredzēts, lai, saglabājot diagnozi, viņus attaisnotu tajā daļā, kurā tika spīdzināti par to, ka nebaidījās skaļi pateikt par okupāciju. Nekur likumā nav runas par to, ka viņi nav bijuši psihiski slim, bet gan par to, ka viņi papildus mocīti par patiesību. Likums neparedz diagnozes noņemšanu, tādēļ tas ir uzskatāms par demagoģijas paraugu.

DDD: Kas jums liek šādā veidā skaidrot šo likumu?

A.S.: Televīzijā atainotais prokurors skaidrojums – pieņemtais likums nevienam nenonēms uzstādīto diagnozi.

PSIHIASTRU MAFIJA

DDD: Vai nav iespējams vienkārši aiziet pie psihiatra un palūgt, lai viņš veic pārbaudi un atzīst, ka esat vesels?

Alberts Sirmulis: Tas nav iespējams. Jūs zināt, ka ir tāda Zvērinātu advokātu kolēģija. Tāda pati kolēģija ir psihiatriem. Lai gan to atklāti neviens nepateiks, tomēr visi psihiatri zina, ka viņiem ir jāpakļaujas Jurim Buģinam – Valsts psihiatrijas centra (VPC) valdes priekšsēdētājam. Vakar skolu beigušais

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB “MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no Nr. 11(313)

Lietu un Saistību tiesības – klasisks “eurodzimtbūšanas” paraugs

Modernās verdzības dzimtbūtnieciskais raksturs spilgti izpaužas civilajās tiesībās, starp kurām svarīgu lomu ieņem **Lietu tiesības un Saistību tiesības**.

Cilvēki + zeme

Ļoti spilgti eurodzimtbūšana izpaužas tieši saistībā ar nekustamo īpašumu, t.sk. zemi. Jautājums ir: **kas ir patiesais zemes īpašnieks?** Atbilde uz šo jautājumu lielā mērā arī nosaka sabiedriskās iekārtas saturu, jo cilvēkam verga apziņa un verga dvēsele var būt pie dažādām lietu tiesībām. Vērtējot šodienas likumus un Ministru kabineta noteikumus, jāsecina, ka būtiski ir pārkāpta Satversme un Civillikums.

Mūsu pamatlikumi paredz, ka zeme ir mantojama, un tā var būt privātpašums mūžīgi mūžos, bet *de facto*, sākot jau no 1993.gada (pastiprinātā veidā no 1997.gada, bet klasiski no 2006.–2010. gada), mums ir atkal iestājušies dzimtbūšanas laiki, tikai mantotāja jeb muižnieka dzimtas lomu izpilda valsts. Mēs, protams, nevaram iekāpt barona vai kompartijas sekretāra rita čībās, taču jautājums ir par tiesību garu un likumdošanas būtību.

Feodālismā feodāli kopā ar muižām sāka mantot arī zemniekus ar visu ģimeni. Radās dzimtmuižas [vācu val. *Erbgüter*] – mantotās muižas un mantotie cilvēki jeb dzimtcilvēki [*Erbleute*]. Pēc būtības šodien ir tā pati verdzība, tikai toreiz bija kungu, bet šodien – valsts. Mantojumā nāk komplekts: cilvēki + zeme. 1806.gada t.s. Zemniecības likumi jau atļāva dzimtcilvēkam mainīt dzimtkungu, protams, nomaksājot visus parādus, ja tādi bija. Bet galvenā (noteicošā) lieta ir tāda, ka zemes virstiesības jeb zemes mantojuma tiesības VIENMĒR saglabāja kungs vai valsts. Būtība slēpjas zemes izmantotāja

attiecībās pret zemes īpašuma attiecībām.

Verdzības un tās paveida – dzimtbūšanas – pamats nav saistāms tikai ar cilvēka personisko brīvību, tas ir arī jautājums par viņa saistību ar zemi, ģeogrāfisko telpu, kura viņam pieder vai uz kuras viņš atrodas ar saimnieka vai nomnieka tiesībām. Dzimtbūšanas atcelšana 19.gs. vai, piemēram, verdzības atcelšana ASV, jau bija tikai tāda “putna brīvība”, bez tiesībām vīt ligzdu. Jau 19.gs. otrajā pusē baroni izgudroja viltīgo banksterismu (faktiski tempļiešu ieviesto) zemniekiem – viņu senču seno zemi “atdeva” ar izpirkšanu “caur” krājaizdevu sabiedrībām un bankām, tikai ar šo institūciju starpniecību pakļaujot zemniekus vistipiskākajam mūsdienu banksterismam. 19.gs. zemnieks, lai arī ar netaisnīgu un nepamatotu parādu nastu, bet izpērkot varēja kļūt arī zemes īpašnieks un virsīpašnieks.

Vērtējot mūsu šodienas situāciju un tiesību normas, mēs šobrīd jau esam dziļākā senatnē kā dzimtbūšanas laikos. Mēs esam tik dziļā verdzībā, ka vēl neesam sasnieguši šo 19.gs. līmeni. 1991.–1992. gadā AP atdeva īpašumus. Labi, ne pilnīgi visiem, bet principā atdeva – atjaunoja privātpašuma institūciju, bet Jaunlatvijas Saeima, sākot no 1993.gada, pamazām un klusītēm tos sāka atņemt. Kā? Protams, likumīgi, “demokrātiski” nobalsojot ar demokrātiskā centrālisma metodi.

Lai to izprastu, mums ir jāatgriežas it kā senā, bet šodien faktiski ļoti aktuālā pagātnē. Es negrāso analīzēt krustnešu Latvijas okupācijas periodu un feodālisma laikus Latvijā, kā arī dzimtbūtniecisko institūciju attīstību, bet paskatīsimies, kur aug saknes mūsu postam. Un iesākās tas ar to laiku, kad latvieti sāka atdalīt no zemes – no ģeogrāfiskās ainavas, kuras sastāvdaļa viņš ir un viņam jābūt, lai varētu dzīvot brīva – suverēna cilvēka dzīvi, nevis dreļļa-verga dzīvi.

Īpašumtiesīgi lietotāji un virsīpašnieki

Nomadu tautas ir it kā klistošas tautas, bet pat viņiem bija sava iezīmētā zeme, un bezgalīgi viņi nevarēja klist, taču latvieši vienmēr ir bijusi vietsēžu – zemkopju tauta. Pat kuršu un ziemeļļu (zemgaļu) jūras arājiem bija savas piejūras mājvietas – dzīvotnes. Bet neviena brīva tauta nebija un nav iedomājam bez savas zemes. Zeme ir vienmēr, gadu tūkstošiem, bijusi šīs tautas īpašums un tās gara un dvēseles veidotāja. Tieši zeme ir tautas unikalitātes un talantības noteicēja, tautas satversmes notei-

cēja. “Tauta” un “zeme” vienmēr ir bijuši nesaraujami jēdzieni.

Pat pasūtījuma vēsturinieku popularizētās “lielās tautu staigāšanas” lielākoties nekad nav notikušas, bet faktiski notika tautu iekarošana un vairāk vai mazāk vardarbīga asimilācija. Vislabākais piemērs ir Eiropas kristianizācija, kad pārvietojās tikai kara draudzes un ikonostasi.

Sākot no krustnešu okupācijas 13.gs., Latvijā iestājās dalītā īpašuma institūts – vienam pieder tiesības uz lietas būtību, bet otram neierobežotas (šodien ierobežotas) tiesības lietot šo lietu. Pirmo jau kopš tiem senajiem laikiem sauc par virsīpašnieku jeb latīņu valodā *Dominus directus*, otro

– par īpašumtiesīgu lietotāju jeb *Dominus utilis*. Virsīpašnieka tiesības no teica to, kāpēc lietotājam ir jāmaksā nodokļi un jāpilda klaušas. Ja tos nemaksā virsīpašniekam, tad rodas parādi, un, sasniedzot zināmu parādu līmeni, virsīpašnieks var noņemt zemi un mantu īpašumtiesīgajam lietotājam – tieši tā, kā tas ir 2013.gada Latvijā. Dzimtbūšanas pamatā jau arī bija šī faktiski 13.gs. jau iestrādātā dalītā īpašuma klauzula.

Visnežēlīgākie dzimtbūšanas laiki latviešiem iestājās tieši cariskās Krievijas dzimtbūšanas laikos, tikai ar 1804.gada Civillikumu jeb Zemnieku likumiem situācija nedaudz uzlabojās, bet verdzība pēc būtības tik un tā saglabājās. Vēlāk, atceļot dzimtbūšanu, it sevišķi 1849.gada un 1860. gada zemnieku likumos, tieši šī dalītā īpašuma klauzula tiek atcelta. Šīs izmaiņas dzimtbūšanas likumos skar arī dzimtas, ģimenes un personas tiesību izmaiņas, kuras saistītas gan ar personas brīvības (t.sk. pārvietošanās), lietu, saistību, mantojuma tiesībām.

Tās skāra visu Civillikuma spektru. Faktiski Krievijas impērijas ietvaros notika sabiedriskās iekārtas maiņa (cara Aleksandra II virsvadībā). Latvieši kļuva saimnieki pār savu zemi, bet, protams, cara despotijas un rusifikācijas apstākļos.

Šodien, 2013. gadā, skatot varturu, Saeimas pieņemtos likumus un noteikumus par nodokļiem, nodevām un papildlikmēm, mēs varam secināt tikai vienu – **mēs vairs neesam paši savas zemes saimnieki, privātpašums tiek atcelts, zemturis kļūst de facto par nomnieku**, jo tieši tāpat kā kādreiz muižnieks, tagad valsts ierēdņi jums var pēc politiska diktāta vai “brīvprātīgi” voluntāri uzlikt tādus nodokļus un tādus absurds zemes uzturēšanas-kopšanas noteikumus (piemēram, zāle nedrīkst augt garāka par 15 vai 20 cm, kā to pieņēmusi attiecīgi Lielvārdes un Ikšķiles patvaldība), ka jūs vairs nevarat uzturēt savu zemi, un jums to var mācīgi atņemt.

Sākot ar 1997./1998. gada un vēlākiem likumiem un MK noteikumiem, *Dominus directus* lomu pilda valsts. Dzimtbūšana ir likumīgi atjaunota. Faktiski, analizējot 1804.gada dzimtbūšanu laiku likumus, redzam, ka toreiz atņemt zemi zemniekam bija daudz grūtāk

saka zemes likumdošanas aktus, zemes piešķiršanas un atņemšanas kārtību, **organizē zemes izmantošanu**, kā arī realizē zemes lietošanas tiesību un zemes izmantošanas kontroli. (Marksisma – ļeņinisma pamati). “Padomju valsts” vietā ielieciet tikai vārdu “Latvijas”, un jūs to pašu tekstu ieraudzīsiet virknē šodien spēkā esošo Saeimas likumu un MK noteikumu, piemēram, “Par nekustamā īpašuma nodokli”, “Kārtība, kādā apseko un nosaka neapstrādātās lauksaimniecībā...”, kuri nosaka slepeni zemju apsekošanu un novērtēšanu ar vēl slepenākām metodēm – “Valsts kadastra likums”, “Par nodokļiem un nodevām”, “Dabas resursu nodoklis”, utt. Garš būtu uzskaitījums.

Fantastiski vai ne, bet atjaunota ir arī sociālistiskā dzimtbūšana! Galvenais, kas nosaka dzimtbūšanas atgriešanos, ir tas, ka valsts ir kļuvusi par zemes virsīpašnieku, ar totālo valsts kontroli un sodu sistēmu.

Pauperizācija kā pārvaldes instruments

Jautājums nav tikai par lietu tiesībām, kuras, protams, lielā mērā nosaka sabiedrisko iekārtu – jautājums ir arī par **saistību tiesībām**, kuras regulē attiecības starp pilsoņiem un starp pilsoņiem un valsti (brīvā valstī) vai pašvalstniekiem atkarīgā jeb

“Vērtējot mūsu šodienas situāciju un tiesību normas, mēs šobrīd jau esam dziļākā senatnē kā dzimtbūšanas laikos.”

nekā šobrīd. “Vecie parādi nav samaksāti 6 gadu laikā un kopā ar jauniem parādiem līdzinās zemes divkārsai vērtībai” – ar šādiem parādiem feodālismā varēja tikai ievadīt procesu par zemes atņemšanu, jo ar parādiem pat bija par maz, lai atņemtu zemi feodālās dzimtbūšanas laikā.

No šī piemēra var redzēt, ka muižniekam vai valstij bija sarežģīti izrēķināties ar īpašniekiem. Salīdzinājumā – šodien, ultraliberālisma jeb “liberālisma demokrātijas” apstākļos, to var izdarīt dažu mēnešu laikā, pat ātrāk, ja vietvaldība/patvaldība ļoti grib veikt to ekspropriāciju. Feodālā dzimtbūšana ir atjaunota varmācīgākā pakāpē. Bet tas jau nav vēl viss, papildus nāk vēl “visas zemes izmantošanas un kopšanas totālā kontrole”, kuru nosaka PSKP Centrālās Komitejas 1965.gada martā plēnums un Jaunlatvijas Saeimas Nr.2–Nr.6. (1997.–2013.g.) likumi un noteikumi (“Padomju valsts kā visas zemes īpašniece, kas pieder tautai, visas tautas interesēs no-

dzimtbūtnieciskā valstī. Latvijas Civillikums noteic, ka arī valstij savā darbībā ir jābalstās uz “labiem tikumiem”, tas nosaka “gribas izteikumu”: “*Pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba nav vēl izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka.*”

Civillikuma izstrādātājs skaidri ir ielicis **suverēna cilvēka noteikumu – brīvas gribas izteikumu** kā darījuma nosacījumu, bet valsts un vietvaldības ignorē šo konstitucionālo pantu un likvidē suverēno cilvēku, aizstājot to ar dzimtcilvēku-vergu. Sabiedriskais jeb sociālais līgums šīs valsts varturiem ir tikpat tukša skaņa kā nāves vairs no mirstošā koka dobuma, pie kura piebraucis neoliberalistu “rungauci” vadītais buldozers. Būtībā varturi ignorē saistību tiesības, aizstājot tās ar feodālām un sociālistiskām vergu tiesībām.

Eurodzimtbūšanas jeb modernās verdzības

bas pārvaldības instruments arī ir pauperizācija (novešana nabadzībā). Tā kā sarkans pavediens, kā verdzības-dzimtbūšanas neatņemama sastāvdaļa vijas cauri visai valsts iekšpolitikai. Kā jau rakstīju grāmatā “Latviete, mosties!”, **pauperizācija ir valsts izstrādāta politika savas varas noturēšanai.** Pauperizācija, protams, ir mērķtiecīgas darbības komplekss, bet svarīgu lomu atkal spēlē nekustamā īpašuma nodoklis.

Manipulējot ar nekustamā īpašuma nodokli, varturi var ne tikai atņemt īpašumu, bet rīkoties arī viltīgāk – paceļot šo nodokli ražošanas vai tirdzniecības objektam, palielināt ražošanas un tirdzniecības pašizmaksas cenas. Kāpēc preces pieaugušas cenā – tāpēc, ka nekustamā īpašuma nodoklis ir pieaudzis, kurš automātiski velk uz augšu cenu visām precēm un pakalpojumiem.

Cenu pieaugums, cenu speciālā neredzamā regulēšana, kļūst par ļaunu mehānismu kā jūs paverdzināt ar ekssistences darba palielinājumu, jo jums ir jāstrādā vairāk, lai varētu nopirkt tās pašas preces, kuru cenas kārtējo reizi ir pieaugušas (Zintnieks Nr. 334, “Darbs un dzīves jēga”). Viss jūsu darbs aiziet ekssistences nodrošināšanai. Tieši tāpat kā darbojas **akcīzes nodoklis un tarifū politika** – arī **divi pauperizācijas instrumenti**. Šobrīd nelegitīmā “Fiskālā aplaupīšana” ir praktiski vienīgais naudas ieguves veids valstij un vietvaldībām (patvaldībām). Valdība, kura balstās uz “Fiskālo aplaupīšanu”, ir savas tautas kapracis. Faktiski tautai ir pieteikts karš, kur par iznīcināšanas ieroci kalpo nauda. Tautai vai nu ir jāizmirst, vai arī pašai valsts ir jāpārkārto, jānosaka pavisam cita lietu kārtība.

Kas mums būtu jādara?

Ir jāsāk cīņa par dzimtbūšanas-verdzības atcelšanu, vergiem ir jākļūst par cilvēkiem – atjaunojot viņu suverēnās tiesības! Mums ir jātieks arī no uzspiestās un pazemojošās nabadzības. Jāizveido sociāli taisnīga valsts ar savu Tautvaldību. Mums jārada lūzums mūsu pašu latviešu apziņā. Saprotot to, ka tiesiskā ziņā esam vergi, mums ir jāsāk sevi apzināties par Cilvēkiem un aktīvi aizstāvēt savas cilvēciskās tiesības. Mums ir jāliek lietā VĀRDS un visi nevardarbīgās pretošanās līdzekļi, pieredze mums ir! Mēs neesam vieni, kuri atrodas šādā stāvoklī, tāpēc ir jāpiesaista arī visi Pasaules labās gribas spēki. Mēs varam to panākt, ja apzināsimies savu spēku un varēšanu.

Latviešu BĒRNI mūsdienu TRIMDĀ

Turpinājums no 4. lpp.

Sofija Klincāne: Manas bailes ir pamatotas. Ja es pateiktu, ka man nepatīk melno cilvēku vai indiešu uzvedība, tad viņi mani uz ielas piekautu, bet, ja es pateiktu, ka man nepatīk homoseksuālisti, tad man mestos virsū itin visi. Viņi nespēj pieņemt citu cilvēku viedokļus un nostāju, it īpaši homoseksuāli grib, lai piekristu viņiem.

Kāds gejs man atsūtīja parasta puīša bildi un vaicāja, vai arī man liekas, ka bildē redzamais zēns izskatās pēc geja. Es atbildēju – nē, viņš neizskatās pēc geja! Un tad par to, ka es viņu neatbalstīju, gejs mani apvainoja un pazemoja tā puīša priekšā, kurš man patika. Tas tiešām bija pazemojoši. Un pat kāda meitene, kura it kā bija mana draudzene, sametās ar viņu kopā un arī sāka mani pazemot...

DDD: Tikai tāpēc, ka neatbalstīji jocīgā puīša, kurš sevi uzskata par pederastu, centienus samaitāt otru zēnu?

S.K.: Jā. Starp citu, mūsu skolā un Anglijā kopumā ir arī tā saucamie biseksuāli, kam patīk gan sievietes, gan vīrieši – un tādu tur ir ļoti daudz, pat vairāk par gejiem un lesbietēm. Viņi domā, ka visi cilvēki ir tādi.

DDD: Respektīvi, viņi saskata, ka visiem ir šīs noslieces – vienalga, ar kāda dzimuma partneri pārgulēt?

S.K.: Jā, viņi visos kaut ko tādu saskata.

DDD: Varbūt arī pamudina uz kādām perversām seksuālām attiecībām?

S.K.: Protams, turklāt ļoti atklāti.

Turpmāk vēl...
Intervēja Līga Muzikante

VAI LATVIEŠUS TAISĪS MĒĢENĒS?

Tā un tikai tā spēju domāt, vērojot, kā Latvijas varas turētāji "rūpējas" par pamatnācijas nākotni. Ir vairāki Saeimas un starptautiskie dokumenti – likumi par okupācijas seku likvidēšanu, ir likums par pozitīvo diskrimināciju, kas ir veicama valstīs, kur citas nācijas apdraud pamatnācijas pastāvēšanu. Ir zinātnieku atziņš, ka krievvalodīgo pārmērīgais procents Latvijā neglābjami apdraud latviešu izdzīvošanu. Ir statistika, ka Latvijā dzimušo bērnu mirstība vairākkārt pārsniedz šo procesu Igaunijā un Lietuvā. Par to mūsu vadoņi pat nerunā. Un nav arī darba. Toties priekšā un pakalā viņi piesauc DEMOKRĀTIJĀ. Un tas jau nu mums, latviešiem, būtu jāsaprot, ka mūs laikam taču tomēr negrib izmirdināt. Taču tie rodas loģiska nesaiste, proti, kā tad mēs, kā dziesmā čivina "vairosimies Latvijai"?... Patiešām, PSRS krievpadomju teritorijā septiņdesmit gadu laikā no Zemes virsas pazuda 100 tautas, taču komunisma "cēlāji" Kremli nezināja (negribēja arī zināt), ko šis vārds "demokrātija" nozīmē. Latvijas valdnieki tagad zina, bet ne pirksta nekustina, lai Latviju atbrīvotu no okupantiem un kolonistiem, kā arī, lai realizētu citus latviešiem labvēlīgus likumus. Bez tā latvieši pazudīs. Pat mūsu valsts galvaspilsēta Rīga jaunajā "pseudolatvijā" kā netiek, tā netiek pie latviskas pilsētas būtības, bet gluži otrādi – tiek pastiprināti rusificēti.

Kā tad galu galā tie mūsu demokrāti mums radīs latvisku nākotni? Vai taisīs mēģenēs latviešus – kā klonētas aitas? Aitu – latviešu – jau tagad netrūkst, pavērtējot, kā mūsu bāleliņi nobalsoja Briseles parlamenta vēlēšanās.

Jūlijs Trops

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA "Latgales druka",*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

“NAIDA KURINĀŠANA” jeb kas vienam liegts, otram atļauts

Marlēna Pirvica

“Kas vienam liegts, otram atļauts” – šāds uzskats ir attiecināms dažādos līmeņos. Tas notiek starp dažādiem sociālajiem slāņiem, dažādu amatpersonu vidū, faktiski šādas tendences ir pamanāmas jebkurā darbības sfērā. Pārākuma apziņa? Viens ir vairāk vērts nekā otrs? Tas, kas vienam ir atļauts, otram nav?

Politikā šī nokrāsa vispildīgāk ir saskatāma katru gadu no jauna 16. marta leģionāru gājienā, kad tās dalībniekus pretinieki apkauno un pazemo. Viņi tiek saukti par “fašistiem”. Izteikumi tiek izkliegti Drošības policijas, Valsts policijas, Pašvaldības policijas klātbūtnē. Vai Drošības dienests operatīvi rīkojas, apturot provokatorus, naida kurinātājus, sabiedrības šķēlējus? Nē! Jo tā esot “vārda brīvība”. Vēršanās Latvijā pret latviešiem dažkārt ir kā “medus maize” un ierasta lieta pretinieku vidū. “Vārda brīvība” vienmēr pasargās!

Nesen Šadurska (V), Eiropas Parlamenta (EP) deputāta, vērsšanās pret Eiropas Parlamenta (EP) deputāti Tatjanu Ždanoku izraisīja sarūgtinājuma pilnu smaidu, jo rezultāts taču bija paredzams. Šadurskis uzskata, ka atsevišķas pazīmes liecina, Latvijas Krievu savienības līdzpriekšsēdētāja Ždanoka veic sistemātisku darbību, lai vājinātu Latvijas demokrātisko iekārtu, kā arī iekļautu Latvijas teritoriju citā valstiskā veidojumā, likvidējot teritoriālo integritāti un faktiski neatkarību. Minētās darbības liecina arī par atbalstu genocīdam pret cilvēci, kas tiek īstenots Krievijas okupētajā Ukrainas Krīmas pussalas teritorijā.

Rezultātā Drošības policija (DP) nolēmusi nesākt kriminālprocesu pret Ždanokas (Latvijas Krievu savienība) dalību PSRS slavinošā organizācijā. Saņemtajā atteikumā minēts, ka sniegtās ziņas atbilst patiesībai, taču kriminālprocess netiks ierosināts, jo DP nesaskata nozieguma sastāvu.

Līdzīgs ir gadījums, kad intervijā Latvijas politiķis Alfrēds Rubiks teica: “Tās represijas, kas bija 1949. gadā, nevar vērtēt viennozīmīgi. Tur daudzi tika represēti pēc nopelniem, jo tie bija tie, kas sadarbojās ar fašistiem.” Arī uzrunā sociālistu tradicionālajā 1. maijā mitinā viņš noliedza okupācijas faktu – Latvijas pievienošana PSRS, viņaprāt, bijusi tikpat brīvprātīga kā iestāšanās Eiropas Savienībā.

APSŪDZ BIEDRĪBAS “LATVIETIS” VADĪTĀJU

Tikmēr Rīgas apgabaltiesa 27. maijā sāka skatīt krimināllietu, kurā par

nacionālā naida kurināšanu internetā apsūdzēts biedrības “Latvietis” viens no vadītājiem Leonards Inkins. Viņa nodarījums – internetā publicējis Izraēlas vēstnieces vēstuli, pievienojot tai fragmentu ar atsauci uz “Padomju Savienības židu katķismu”. Pants, pēc kura viņu tiesās, visai bargs – ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz 10 gadiem.

Lietas aizsākumi ir meklējami pirms pāris gadiem, kad Latvijas Radio studentu radio “Naba” 20. marta raidījumā “Tēvijas laikmets” raidījuma vadītāji Roberts Klimovičs un Leonards Inkins iztaujāja bijušo leģionāru Jāni Lapu par ebreju lomu komunistiskajā terorā 1940.–1941. gadā.

“Cik es redzēju savām acīm un vairākās vietās – kad krievi bija iekšā, pie izešanas visur lielākā daļa bija židu tautības cilvēki ar “naganiem” pie sāniem,” sacīja Lapa.

Pēc raidījuma sekoja Izraēlas vēstnieces Latvijā Hagitas Ben Jakovas vēstule Nacionālajai elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomei ar lūgumu izvērtēt raidījuma saturu. Vēstniece izteica bažas, ka tonis un atmosfēra neatbilst Eiropas tolerances vērtībām un neiecietībai pret antisemitismu un rasismu. Sekoja zibenīga rīcība – raidījums no ētera pazuda.

Laiks pagājis, un Leonards Inkins portālā “Draugiem.lv” publiskoja Izraēlas vēstnieces Latvijā Hagitas Ben Jakovas vēstuli un izvilcumu no sacerējuma ar nosaukumu “Padomju Savienības židu katķisms”, kas izdots Telavivā 1958. gadā.

Tieši par šo darbu viņu sāk tiesāt – tā ziņoja Latvijas Radio raidījums “Krustpunktā”, proti, “par darbībām, kas apzināti vērstas uz nacionālā, etniskā un rasu naida un nesaticības izraisīšanu, ja tās izdarītas, izmantojot automatizētu datu apstrādes sistēmu”. Tā rakstīja prokureore Sudakova savā lēmumā.

INKINS NEPIEKRĪT APSŪDZĪBAI

“Providus” juriste Ilona Kronberga devusi savu slēdzienu kā pieaicināta eksperte, apstiprinot, ka Inkins apzināti centies ar šo pārpublishējumu izraisīt tieši to, ko paredz Krimināllikuma 78. panta otrā daļa, par ko draud brīvības atņemšana uz laiku līdz 10 gadiem.

Sudakova savā lēmumā ir citējusi šī darba fragmentus. “Sevišķu uzmanību veltiet nepakļāvīgajiem, ietiepīgajiem, kuri negrib noliekt galvas mūsu labā un pretojas mūsu praksei un politikai. No šādiem cilvēkiem agri vai vēlu rodas antisemitīti. Neļaujiet no maziem antisemitiem izaugt lieliem grautiņiem rī-

kotājiem. Lai viņi iznikst digli ar savu ietiepīgo nacionālās pašcieņas ideju!” – citēts fragments.

Inkins teic, ka šie vārdi

parādīju, aizsūtīdams viņiem linku. Es tur nesaskatīju nekā noziedzīgu un nesaskatu arī šodien. Ja es pats būtu atnācis mājās un

“Vēršanās pret Latviju un latviešu tautu, kā arī latviešu saukšanā par “fašistiem” neesot nozieguma sastāva, taču, saucot ebrejus Latvijas brīvvalsts laikā oficiālajā vārdā “židi” un citējot vēsturiski radušos materiālu, viegli tiek saskatīts nozieguma sastāvs.”

citēti dūsmās bez nolūka. “Apsūdzība balstās tikai uz “Providus” speciālistes atzinuma. “Providus” speciāliste ne reizi nav ar mani runājusi, nav lasījusi nevienu manu grāmatu, nav skatījusies nevienu manu filmu, nav dzirdējusi nevienu manu dziesmu. Viņa vienkārši ir uzrakstījusi savā atzinumā, (...) ka es esmu šo publikāciju publicējis ar nolūku kurināt naidu. Viņa vienkārši no tāluma paskatās mākoņos, izzilē un saka – šis cilvēks ir ļauns. Viņš staigā ar lāpu un meklē, ko aizdedzināt (...).

Tas ir vienīgais veids, kā es varēju atbilstoši savai mākslinieka domāšanai informēt sabiedrību par to, ka šis raidījums tiek slēgts. Publikācijas veids ir tikai informācija. (...) Jebkurā gadījumā to nevaru saukt par apzinātu noziedzīgu darbību. Šinī gadījumā šo publikāciju es pats Drošībai policijai

to linku izdzēsis, tad lietas tādā izskatā nemaz nebūtu,” norāda Inkins.

Secinājums:

Vēršanās pret Latviju un latviešu tautu, kā arī latviešu saukšanā par “fašistiem” neesot nozieguma sastāva, taču, saucot ebrejus Latvijas brīvvalsts laikā oficiālajā vārdā “židi” un citējot vēsturiski radušos materiālu, viegli tiek saskatīts nozieguma sastāvs. Nozieguma sastāvs tiek liels, ka “velk” uz desmit gadiem, minimums!

Latvieši – “fašisti”. Vēršanās pret Latvijas valsti = nesaskata nozieguma sastāvu;

Ebreji – “židi” = saskata nozieguma sastāvu un pieprasa 10 gadu cietumsoda.

Šis ir taisnības un samērības jautājums. Saprotais, ka holokausta nav attaisnojams, taču genocīds pret latviešu tautu un vēršanās pret latviešiem šodien ir attaisnojams un nav sodāma darbība?

NAUDA NESMIRD?

Turpinājums no 2. lpp.

Ja viņiem nepatīks kūtsmēslu smaka, kas uzvēdis, nejauši garāmbraucot kādai zemnieka ģimenes saimniecībai, tad ar to pietiks, lai piezvanītu uz Briseli, lai tā nekavējoties dara visu iespējamo šādas “nejēdzības” likvidēšanai. Toties latvietis, kurš nāk no savas zemnieku tautas, nemaz nejūtas slikti, ja viņam no laidara uzvēdi kūts aromāts. Tā ir neatņemama lauku romantikas sastāvdaļa, gluži tāpat kā vienkāršas lauku pirtīņas piedūmotais aromāts.

Izpostot visu dabisko, mēs izpostām arī attieksmi pret Dabu – un cilvēki vairs nespēj pamanīt, ka visas dzīvās dabas pamatvērtību (mežus) ir nomaiņījuši debesskrāpji, bet veselīga gaisa vietā viņi elpo pilsētas smārdu.

Tas tikai pierāda, ka nauda tomēr smird, vispostošākā veidā liedzot cilvēkiem dzīvot ar veselīgiem pamatiem. Un savā mežonīgajā alkatībā visu ir sagandējuši lieli monopolu un globalizatori. Lai

netraucēti varētu diktēt savus noteikumus, viņi panāk zemnieku ģimeņu saimniecību iznīcināšanu, lobējot likumdošanu. Lai atņemtu iespēju zemniekiem pašiem saimniekot, tie veicina lauksaimniecībai izmantojamās zemes pārdošanu spekulantiem, līdz ar to lauku rajonu attīrīšanu no cilvēkiem.

Saeimas un partiju sastāvs ir nelabvēlīgs Latviešu valsts un tautas interesēm. Nav iespējams pieņemt nevienu tiesību normu, kas kalpotu atbilstoši valsts interesēm un latviešu tautai, kurai šī valsts ir domāta – kas to sev ir izkarojusi ar asinīm.

Drūmākais ir tas, ka viss, ko mums uzspiež LD, ir ļoti prātam arī okupantiem viņu postošajā darbībā.

Tā kā Brisele savā stulbumā cenšas pārspēt boļševikus, varam sagaidīt, ka tiks aizliegts arī Jāņu siers, jo tajā nav caurumu un sīkstuma kā pazoļu ādai, lai to varētu lietot vēl līdz nākamajiem Jāņiem.